

До
Съдийската колегия
на Висшия съдебен съвет

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен индекс	Дата
ВСС - 6622	03-05-2022

ЗАЯВЛЕНИЕ

От Владимир Григоров Вълков – съдия в Софийски градски съд,
предложен за член на Висшия съдебен съвет от квотата на съдиите

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ,

На основание чл. 29в ал. 4 от Закона за съдебната власт моля да приемете изискуемите документи, съпътстващи номинацията ми за член на Висшия съдебен съвет, както следва:

1. Автобиография – електронен документ, изпратен по електронна поща
2. Мотиви – електронен документ, изпратен по електронна поща
3. Концепция – електронен документ, изпратен по електронна поща
4. Снимка, изпратена по електронна поща
5. Кадрова справка
6. Служебна бележка
7. Декларация по чл. 18 ал. 1 от ЗСВ
8. Декларация по чл. 29в ал. 4 от ЗСВ
9. Диплома за завършено висше образование и удостоверение за правоспособност
10. Разпечатка на електронното писмо с приложени електронни документи по т. 1-3 и снимка.

03 май 2022 година

С уважение:

Владимир Вълков

**ЕВРОПЕЙСКИ
ФОРМАТ НА
АВТОБИОГРАФИЯ**

ЛИЧНА ИНФОРМАЦИЯ

Име

Вълков Владимир Григоров

Адрес

Телефон

Факс

E-mail

Националност

Българин

Дата на раждане

ТРУДОВ СТАЖ

• Дати (от-до)

считано от 31.10.2017 г.

- Име и адрес на работодателя
- Вид на дейността или сферата на работа

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД,
АНАЛИТИЧНА, ПРАВОСЪДИЕ**

• Заемана длъжност

съдия

- Основни дейности и отговорности

РАЗГЛЕЖДАНЕ НА ГРАЖДАНСКИ, ТЪРГОВСКИ И ФИРМЕНИ ДЕЛА

• Дати (от-до)

22.04.1998 г. – 31.10.2017 г. (Командирован в СГС за периода 18.10.2010 г. – 21.05.2012 г. и за периода 14.04.2015 г. – 31.10.2017 г.)

- Име и адрес на работодателя
- Вид на дейността или сферата на работа

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД
АНАЛИТИЧНА, ПРАВОСЪДИЕ**

• Заемана длъжност

съдия

- Основни дейности и отговорности

РАЗГЛЕЖДАНЕ НА НАКАЗАТЕЛНИ И ГРАЖДАНСКИ ДЕЛА

• Дати (от-до)

24.02.1997 г. – 22.04.1998 г.

- Име и адрес на работодателя
- Вид на дейността или сферата на работа

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
АНАЛИТИЧНА, ПРАВОРАЗДАВАНЕ**

• Заемана длъжност

младши съдия

- Основни дейности и отговорности

РАЗГЛЕЖДАНЕ НА ГРАЖДАНСКИ ДЕЛА

• Дати (от-до)

10.10.1996 г. – 24.02.1997 г.

- Име и адрес на работодателя
- Вид на дейността или сферата на работа

МФ Туда

• Заемана длъжност

АНАЛИТИЧНА, ДАНЪЧНО ПРАВО И ДАНЪЧНО ПРОИЗВОДСТВО

- Основни дейности и отговорности

ЮРИСКОНСУЛТ

ПРАВНО СЪДЕЙСТВИЕ И ПРОЦЕСУАЛНО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

• Дати (от-до)

15.06.1996 г. – 30.09.1996 г.

- Име и адрес на работодателя
- Вид на дейността или сферата на работа

„АКАДЕМИКА – СОСТ“

• Заемана длъжност

ВОДНИ СПОРТОВЕ

- Основни дейности и отговорности

ИНСТРУКТОР

РАЗРАБОТВАНЕ НА МЕТОДОЛОГИЯ И ОБУЧЕНИЕ НА ДЕЦА И ВЪЗРАСТНИ

- Дати (от-до) **12.06.1995 г. – 12.06.1996 г.**
 - Име и адрес на работодателя **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**
 - Вид на дейността или сферата на работа **ПРАВОСЪДИЕ**
 - Заемана длъжност **СЪДЕБЕН КАНДИДАТ**
 - Основни дейности и отговорности
- Дати (от-до) **09.01.1995 г. – 10.04.1995 г.**
 - Име и адрес на работодателя **АД „МИС“ – гр. София,**
 - Вид на дейността или сферата на работа **ЗАСТРАХОВАНЕ**
 - Заемана длъжност **ЗАСТРАХОВАТЕЛ**
 - Основни дейности и отговорности **ПОДПОМАГАНЕ ДЕЙНОСТТА НА ЮРИСКОНСУЛТА**
- Дати (от-до) **27.06.1985 г. – 27.07.1985 г.**
 - Име и адрес на работодателя **МИП „Технопрогрес“**
 - Вид на дейността или сферата на работа **ТЪРГОВИЯ**
 - Заемана длъжност **ОБЩ РАБОТНИК**
 - Основни дейности и отговорности **работа в склад**
- [Добавете отделен параграф за всяка длъжност, която сте заемали, като започнете с последната.]

ОБРАЗОВАНИЕ И ОБУЧЕНИЕ

- Дати (от-до) **1991 г. – 1994 г.**
 - Име и вид на обучаващата или образователната организация **Софийски университет „Св. Климент Охридски“**
 - Основни предмети/застъпени професионални умения **Висше образование**
 - Наименование на придобитата квалификация **Юрист**
- Дати (от-до) **1984/85 г. – 1988 г.**
 - Име и вид на обучаващата или образователната организация **19 ЕСПУ „Елин Пелин**
 - Основни предмети/застъпени професионални умения **Средно образование**
 - Наименование на придобитата квалификация

ЛИЧНИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Придобити в жизнения път или в професията, но не непременно удостоверени с официален документ или диплома.

МАЙЧИН ЕЗИК

Български

ДРУГИ ЕЗИЦИ

- Четене
- Писане
- Разговор

АНГЛИЙСКИ ЕЗИК

ДОБРО
ОСНОВНО
ОСНОВНО

- Четене
- Писане
- Разговор

НЕМСКИ ЕЗИК

ДОБРО
ОСНОВНО
ОСНОВНО

СОЦИАЛНИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Съвместно съжителство с други хора в интеркултурно обкръжение, в ситуации, в които комуникацията и екипната работа са от съществено значение (например в културата и спорта) и др.

УМЕЯ ДА ЧУВАМ РАЗЛИЧНО МНЕНИЕ, ДА РАЗБИРАМ РАЗЛИЧНА ГЛЕДНА ТОЧКА, ДА ОТЧИТАМ ЧУЖДЯ ИНТЕРЕС, ДА ИДЕНТИФИЦИРАМ ОБЩИЯ ИНТЕРЕС И ДА СЪВМЕСТЯВАМ СВОЯ С ОБЩОПРИЕТИ ЦЕЛИ, ДА ПОДПОМАГАМ РАЗРЕШАВАНЕ НА КОНФИКТИ ПРИ ПРЯКО УЧАСТИЕ НА ЗАСЕГНАТИТЕ, ПРИДОБИТИ В ОБУЧЕНИЯ ПО МЕДИАЦИЯ И ФАСИЛИТИРАНЕ НА ВЪЗСТАНОВИТЕЛНИ ПРАКТИКИ (ПОСОЧЕНИ В ПРИЛОЖЕНИЕТО)

ОРГАНИЗАЦИОННИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Координация, управление и адмистрация на хора, проекти и бюджети в професионалната среда или на доброволни начала (например в областта на културата и спорта) у дома и др.

УМЕЯ ДА МОТИВИРАМ КЪМ УЧАСТИЕ, САМОКРИТИКА И ДА СТИМУЛИРАМ КЪМ ПОЕМАНЕ НА ОТГОВОРНОСТ. ИЗГРАЖДАМ ЦЕННОСТНО ОРИЕНТИРАНА МОТИВАЦИЯ В ЕКИП, КОЙТО РЪКОВОДЯ.

ТЕХНИЧЕСКИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Работа с компютри, със специфично оборудване, машини и др.

EXCELL, POWERPOINT

АРТИСТИЧНИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Музикални, писмени, дизайнерски и др.

ДРУГИ УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНЦИИ

Компетенции, които не са споменати по-горе.

УМЕЯ ДА АДАПТИРАМ И ПРЕДСТАВЯМ ЮРИДИЧЕСКИ ТЕМИ ПРЯКО ПЕРЕД ДЕЦА ОТ РАЗЛИЧНИ ВЪЗРАСТИ – 2 – 11 КЛАС

СВИДЕТЕЛСТВО ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА МПС

ДОПЪЛНИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ

Член на работната група за мониторинг и оптимизация на Единната информационна система на съдилищата

ПРИЛОЖЕНИЯ

СЕРТИФИКАТ ЗА ЗАВЪРШЕНО ОБУЧЕНИЕ ПО МЕДИАЦИЯ ⁱ

СЕРТИФИКАТ ЗА ЗАВЪРШЕНО ОБУЧЕНИЕ ПО СЕМЕЙНА МЕДИАЦИЯ ⁱⁱ

СЕРТИФИКАТ ЗА УЧАСТИЕ В ОБУЧЕНИЕ ЗА ОБУЧИТЕЛИ ПО ТРАНСГРАНИЧНА МЕДИАЦИЯ ⁱⁱⁱ

УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПО МЕДИАЦИЯ НА РАБОТНОТО МЯСТО ^{iv}

ДИПЛОМА ЗА ПРЕМИНАТО ОБУЧЕНИЕ ЗА МЕДИАТОРИ ПО НОРВЕЖКИЯ МОДЕЛ ^v

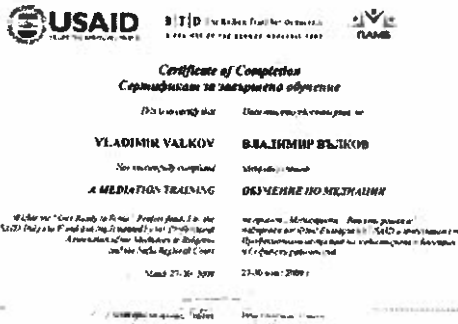
СЕРТИФИКАТ ЗА УЧАСТИЕ В ОБУЧЕНИЕ „ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВ ВЪЗСТАНОВИТЕЛНИТЕ ПРАКТИКИ – ОБРАЗОВАТЕЛЕН КОНТЕКСТ“ ^{vi}

СЕРТИФИКАТ ЗА УЧАСТИЕ ВЪВ ВЪВЕЖДАЩО ОБУЧЕНИЕ „МОДЕЛА НА КРЪГА ИЛИ КАК ДА ИЗГРАДИМ КУЛТУРА НА МИРНИТЕ ОТНОШЕНИЯ В ГРУПА, ОРГАНИЗАЦИЯ И ОБЩНОСТ“ ^{vii}

СЕРТИФИКАТ ЗА УЧАСТИЕ В „ПРАКТИКУМ ЗА ФАСИЛИТАТОРИ НА КРЪГОВ ПРОЦЕС“ ^{viii}

СЕРТИФИКАТ ЗА ПРЕМИНАТО ОБУЧЕНИЕ ПО НАЦИОНАЛНА ПРОГРАМА „УПРАВЛЕНСКИ УМЕНИЯ“ КЪМ БЪЛГАРСКО УЧИЛИЩЕ ЗА ПОЛИТИКА „ДИМИТЪР ПАНИЦА“, ЧЛЕН НА АСОЦИАЦИЯТА НА УЧИЛИЩАТА ЗА ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА ^{ix}

УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА УЧАСТИЕ В ТЕМАТИЧЕН КУРС „ГРУПОВА ДИНАМИКА И ИЗГРАЖДАНЕ НА ЕКИПИ“ ^x

Certificate of Attendance
Сертификат за участие
в обучение

INTEGRIERTE MEDIATION

No. 6/01.07.2012

This is to certify that

Настоящото удостоверява, че

VLADIMIR VALKOV

ВЛАДИМИР ВЪЛКОВ

Has attended

участва в

A TRAINING FOR TRAINERS
IN CROSS BORDER MEDIATION

ОБУЧЕНИЕ ЗА ОБУЧИТЕЛИ
ПО ТРАНСТРАНИЧНА МЕДИАЦИЯ

Within the "European Network of Mediators for Cross Border Dispute Resolution" Project, implemented by the Professional Association of Mediators in Bulgaria, Integrierte Mediation e.V. - Germany and GEMME.

по проект „Европейска мрежа на медиатори за разрешаване на трансгранични спорове“, изпълнен от Професионална асоциация на медиаторите в България, Integrierte Mediation e.V. - Германия и GEMME – Европейската асоциация на съдиите за медиация.

June 29 - July 1, 2012

29 юни - 1 юли 2012

Е. В. , ръководител на обучението
Е. Н. , Project Manager

The project is implemented with the financial support of the European Commission. The sole responsibility for the contents of the training materials and for the training lies with PAMB.

Проектът се изпълнява с финансовата подкрепа на Европейската комисия. Цялата отговорност за съдържанието на обучението и обучителните материали се носи от ПАМБ.

Diploma

Mad. Mir Valkov

has completed training for mediators based on the Norwegian model

Part 1: 30th March - 1st April Part 2: 14th - 15th of May 2016 in Sofia

The training course is based on the workshop model with some lectures and active participation in exercises and role playing.

- The training course's main themes are:
- Mediations service in Norway, history and ideology
 - Restorative approaches
 - Technical aspects of mediation
 - Communication and dialogue techniques
 - The dynamics of conflict resolution strategies
 - Reflections on values

Sofia, Bulgaria
15th of May 2016

Gry Akre Tellum
Training instructor

MONA L. Hammerfeld
Training instructor

СЕРТИФИКАТ

НАЦИОНАЛНИТЕ ВОДИЧИ НА
„ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВ ВЪЗСТАНОВИТЕЛНИТЕ ПРАКТИКИ -
ОБРАЗОВАТЕЛЕН КОНТЕКСТ“

№ 00/11/2016
г. София, Б.З. „Конфликт“

Присъжда се на Mad. Mir Valkov за участие в обучението по програмата за обучение на водители на курсовете за въвеждане на медиацията в образователния контекст, организиран от Фондацията за развитие на гражданското общество и медиацията в България (ФОНД „Конфликт“).

06/11/2016
гр. София

Моника Л. Хаммерфелд
Фондация „Конфликт“

СЕРТИФИКАТ

№..... / 07.07.2019

ЗА УЧАСТИЕ ВЪВ ВЪВЕЖДАНЕТО ОБУЧЕНИЕ

„МОДЕЛА НА КРЪГА ИЛИ КАК ДА ИЗГРАДИМ КУЛТУРА НА МИРНИТЕ ОТНОШЕНИЯ В ГРУПА, ОРГАНИЗАЦИЯ И ОБЩНОСТ“

06.07.2019 – 07.07.2019 гр. София

Принемат се 17 часа личен опит и теоретична подготовка в осъзнаване на Кръгов процес - възстановителни практики, условие за участие в програмата за фасилитатори по възстановителни практики от програмата на Ла Конференс ООД (La Conference SARE.)

Владимир Вълков

1. История, основни функции и принципи на омиротворяващите кръгове; 2. Основни елементи на омиротворяващите кръгове; 3. Видове кръгов процес: Кръг за разговор / споделяне, Кръг за изясняване, Кръг за решаване на конфликти, Кръг за изразяване на обиди, Кръг за интеграция и ресинтезираща (включване на нови членове в екип, организация и общност или възстановяване на отношенията на дистанцирани се или отпаднали по някаква причина членове на група, организация и общност) Кръгов процес ориентиран към различни теми: обучение, въвеждане на новации, намиране на решения за стари ситуации. Въвеждане на кръгов процес в моят общност и/или екип и организация

07.07.2019
гр. София

Обявен от:
F B

СЕРТИФИКАТ

№16 / 27.10.2019

ЗА УЧАСТИЕ В

„ПРАКТИКУМ ЗА ФАСИЛИТАТОРИ НА КРЪГОВ ПРОЦЕС“

26.10.2019 – 27.10.2019, гр. София

Принемат се 17 часа практика, част от подготовката за фасилитатори на кръгов процес, условие за разпитис на умения за водене на възстановителни практики. Модулът е част от програмата на Ла Конференс ООД (La Conference SARE.)

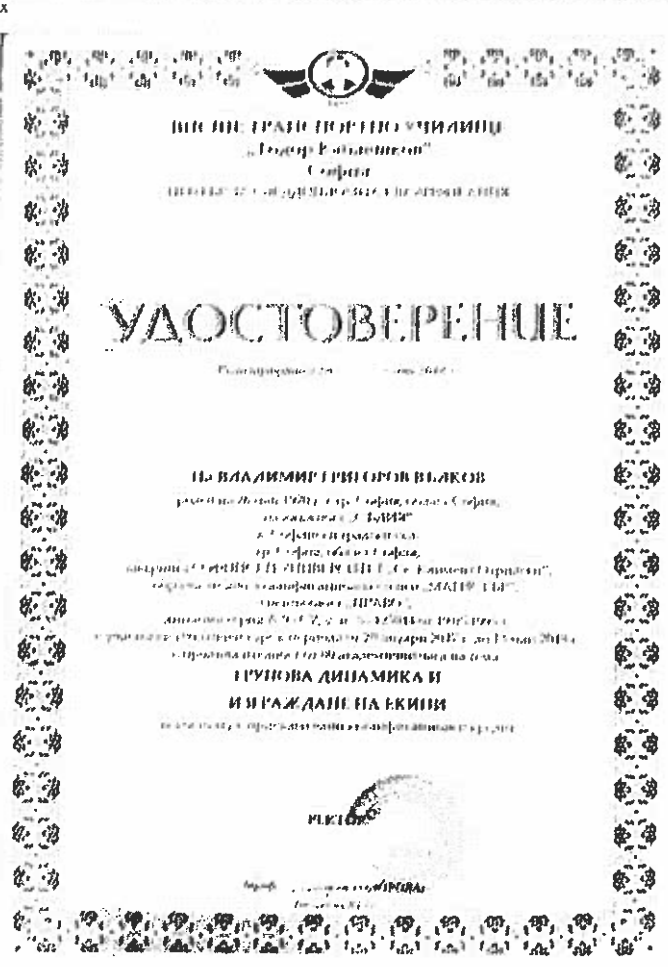
ВЛАДИМИР ВЪЛКОВ

История, основни функции и принципи на омиротворяващите кръгове; Основни елементи на омиротворяващите кръгове; Видове кръгов процес: Кръг за разговор / споделяне, Кръг за изясняване, Кръг за решаване на конфликти, Кръг за изразяване на обиди, Кръг за интеграция и ресинтезираща (включване на нови членове в екип, организация и общност или възстановяване на отношенията на дистанцирани се или отпаднали по някаква причина членове на група, организация и общност) Кръгов процес ориентиран към различни теми: обучение, въвеждане на новации, намиране на решения за стари ситуации. Въвеждане на кръгов процес в моят общност и/или екип и организация

27.10.2019
гр. София

Обявен от:
E L

Digitally signed
VLADIMIR GRIGOROV VALKOV
 by VLADIMIR GRIGOROV VALKOV
 DN: cn=Vladimir Grigoriev Valkov, o=Valkov, ou=Valkov, email=V.Valkov@ec.europa.eu

МОТИВИ

Не искам да бъда началник, а и неотклонно вярвам, че овластените да правораздават нямат нужда от такъв. Смятам, че управляващите съдебната система са призвани да осигуряват необходимите условия за постигане на справедливо решение в разумен срок.

За трети път поемам предизвикателството непосредствено да се ангажирам с решаване на проблеми в системата, които съм поставял отдавна. Основната причина да се включва за пореден път в процедурата по избор е, че и предходно идентифицираните проблеми в преобладаващата си част продължават да съществуват. Дори нещо повече, идеята за изграждане на централизирана деловодна система, която да разтовари съдебната администрация и съдията от времеемки рутинни действия не бе реализирана. Вместо да улесни работата, въведената ЕИСС създаде допълнителни затруднения. В тази връзка ще цитирам една разпространена интернет история. Ученик пита учителя си колко дълго да чака нещата да се подобрят. Учителят отговаря ”Ако чакаш, ще е много дълго”. Не желая да чакам, а възнамерявам да работя и допринеса за скорошно и осезаемо подобряване на ситуацията. Амбициран съм да съсредоточа усилията за постигане на осезаема промяна в средата сега, а след изтичане на мандата да възползвам от резултата на съдийското поприще. Същевременно не мога да остана безразличен към трайно отлаганото разрешение, а и залогът за реализация на посочената цел изисква концентриране на цялото внимание върху задачи и дейности, несъвместими с текущата съдийска работа. Това поддържа мотивацията ми да се включа и в настоящата кампания.

Давам си сметка, че проблемите на съдия в голям и малък град са от различно естество. Намирам обаче за изключително деструктивно противопоставянето между съдии на териториален, институционален, съсловен и какъвто и да било друг признак. Да бъдем част от общност е основна човешка потребност. Усещането, че конкретен наш общ интерес или ценност биват застрашени логично стимулира сплотяване. В подобно състояние противопоставянето на припознатия причинител на опасността

е гарантирано. Затова си мисля, че, предвид присъщата за съдията способност да разбира чужда позиция, да я цени според общоприети ценности и да търси адекватното решение след като се уверим, че сме разбрали проблема, в основата на битуващото разделение стои **неефективната комуникация помежду ни**. Смятам, че усещането за проблем у отделния съдия или група от съдии, независимо от неговото естество и дали реално съществува или е резултат на обичайното стереотипизиране, препятства формирането на съдийска общност. Смятам, че избраният член на Съдийската колегия на ВСС калкулира доверие, което може и трябва да бъде капитализирано в подкрепа за развитие на общностно мислене. Решен съм да покажа, че всеки, без оглед на обстоятелството от кой съд идва и дали го познавам лично, може да очаква, че **споделен проблем ще бъде чул, обстойно изследван и разрешен**.

Както от своя непосредствен опит, така и предвид ситуации на които съм свидетел оставам с впечатление, че различните управленски състави трайно омаловажават критичната обратна връзка, в резултат на което проблемите се задълбочават. С оглед придобитите знания допускам като възможна причина и допускани грешки в процеса на комуникация. Като член на ВСС възнамерявам да работя за подобряване на комуникацията в системата и утвърждаване на управление, открито към критична обратна връзка. Ето защо и при гласувано ми доверие възнамерявам да осигуря непрестанна обратна връзка с действащите съдии, идентифицирали потребност гласът им да достигне до ВСС, съответно до СК на ВСС.

Съзнавам, че изборът предполага доверие, което се печели трудно. В предходната кампания бивш член на ВСС съзря проблем в моята кандидатура предвид позицията ми в професионалната йерархия - тогава бях съдия в Софийски районен съд. В предходната кампания съдия Дария Проданова олицетвори ВСС с домоуправител. Допадна ми това сравнение, защото вярвам, че управлението на общност от независими магистрати се опира на **безусловно зачитане на индивидуалната независимост**, адекватна подкрепа при **разрешаване на неизбежните** (поради което и нормални) **противоречия с участието на пряко засегнатите**, освен ако това е невъзможно. Това поддържа самочувствието ми да поискам кредит на доверие макар и да съм първоинстанционен съдия в окръжен съд и без административен опит. Не искам да бъда началник, а и неотклонно вярвам,

че овластените да правораздават нямат нужда от такъв., а смятам, че управляващите съдебната система са призвани да **служат на осъществяващите съдебната власт - редовите съдии**, като своевременно идентифицират и отстраняват проблемите, пречатстващи доброто правосъдие.

Безусловно споделям разбирането, че единствено независимостта на съдебната власт във всичките ѝ измерения обезпечава върховенство на правото, а натоварени да го гарантират са редовите съдии, прокурори и следователи. Вярвам, че чувствителността у нас като правоприлагачи към принципно обоснован чужд интерес и способността ни да подчиним собствената си преценка за дължимо на общоутвърден еталон са гаранция за достигане на така прокламирания резултат. Тази взаимозависимост, особено отличима при нас съдиите, бе разпозната от законодателя и логично доведе до прякото ни овластяване да се ангажираме с разрешаването на въпроси, гарантиращи доброто правораздаване. Практиката обаче показва крещяща нужда от попълване на концепцията със съдържание. Ефективното управление на общите дела предполага приоритизиране на общия пред неизбежния личен интерес. Тази колизия (невъзможна в обичайната ни работа) е неизбежна в процеса на самоуправление. Предизвикателство пред нас е да разпознаем споделен проблем не според собственото си разбиране, а като чуем колегата и осмислим породилата го потребност. По една или друга причина ангажираните с управлението на системата не подпомагат процеса на ефективна комуникация, обуславящо и постигане на управленско решение. Дори напротив, налице са данни, че недостатъците на нормалния процес на израстване се интерпретират като показателни за неефективността му. Споделям тезата, че **съдийското самоуправление е неизбежно** не понеже го пише в закона, а защото няма кой (вместо редовите съдии) да обезпечи пълноценното функциониране на правосъдието. Реализацията му обаче предполага както осмислянето на този специфичен подход като реален способ за преодоляване на системни проблеми, така и подкрепа за формиране на нужните умения. Придобитите знания за груповата динамика, за способите за преодоляване на конфликти и натрупания опит да стимулирам участниците в такъв непосредствено да участват при разрешаването му ме мотивират да смятам, че съм в състояние да допринеса за осмисляне на този подход и оползотворяване на неговия значителен потенциал в процеса на управление на общите дела. На

заинтересуваните от темата предлагам и тезата си, най-общо представена в под наименование [“Една гледна точка за съдийското самоуправление”](#) Надявам се позицията на член на ВСС да ми осигури необходимата за целта легитимация и възможност да съсредоточа усилията си за формиране на ценностно ориентирана и сплотена съдийска общност.

Споделям тезата, че от управляващите системата на различните й нива зависят много неща и логично е очакването, че трябва да бъдат свършени именно от натоварените с управлението. Смятам обаче, че ефективното управление на съдийската общност се основава на ползотворно сътрудничество. Капитанът указва посоката, но корабът няма да стигне до целта, ако всеки член на екипажа не изпълнява надлежно функциите си. Има и редица въпроси, по които капитанът се нуждае от специалните знания на членове на екипажа. Затова вярвам, че посочени проблеми и предложени решения са реален принос за подобряване на ситуацията. Отгук извеждам убеждението си, че модел на управление на съдебната система като цяло и на органите на съдебна власт поотделно, основан на **активно участие на редовите съдии** както поотделно, така и опосредено чрез съсловните организации, **етична саморегулация** и **институционална подкрепа за усъвършенстване на правораздаването**, ориентирано към **ефективна защита** на очаквания правосъдие, ще обезпечи изграждане на нормални колегиални отношения в системата, така и ще повиши общественото доверие в съдебната институция. Като член на ВСС съм готов да поема произтичащата от позицията отговорност да се случи и същевременно ще разчитам на подкрепа, каквато виждам включително в своевременната критична обратна връзка.

Убеден съм, че сама по себе си предизборната кампания може да канализира енергия на чувствителните към общите проблеми, да бъдат обстойно обсъдени и да бъдат дефинирани конкретни решения. Намирам това начинание и за реална проява на съдийското самоуправление, което ще осигури възможност за настоящия състав на ВСС да обогати гледната си точка и да предприеме реализация на оценените като добри предложения, а бъдещият състав на ВСС да бъде ангажиран с привеждането им в изпълнение още с встъпване в правомощията си. Затова възнамерявам да в концепцията си както да дефинирам възприетите от мен проблеми, така и да предложи възможни решения и да инициирам, съответно да участвам в тематично ориентирани дискусии. Това ми дава

увереност да смятам, че и със самото си участие в кампанията мога да допринеса за усъвършенстване на практиката, което е друга причина отново да се включа в кампанията.

Приемам като непосредствена задача за всеки член на ВСС и в частност на Съдийската колегия, пряко да се ангажира с оптимизиране на работния процес с цел **съсредоточаване вниманието на съдията върху правоприлагането**. При постоянно усложняващата се правна тежест на съдебните спорове намирам за основен системен проблем неефективното използване на наличния и обективно ограничен ресурс. Поради тази причина, освен че не се колебая да посоча констатирани недостатъци, винаги съм търсил и предлагал варианти за преодоляването им. В началото на мандата си като правосъден министър (може би 2002 г.) Антон Станков присъстваше на общото събрание на Софийски районен съд присъстваше Антон Станков. В контекста на идентифицираната с отчета трайно висока натовареност предложих да се предвиди съкратена процедура при безспорни вземания. Министърът, който до избора си беше и съдия, застъпи теза, че това е невъзможно. Последвалата регламентация както на ниво Европейски съюз, така и в родното ни законодателство опроверга тази теза. Въведеното заповедно производство обаче доведе до пряк ангажимент на съдията с несвойствена му работа - да преписва данни от структурирано по съдържанието си заявление. През 2012 г. се включих в работна група, водена тогава от колежата Деница Вълкова в качеството ѝ на заместник-министър и по мое предложение бе решено поэтапното въвеждане на електронното правосъдие да включи и заповедното производство. В основата на обосновката бе възможността за въвеждане на данните в структуриран формуляр от заявителя, систематизирането им в база данни и последващото инкорпориране във формализирания съдебен акт. Друг е въпросът, че тази отдавна разпозната необходимост не е пълноценно реализирана и понастоящем.

Възприемам електронното правосъдие като единствено средство за ефективно управление на постоянно увеличаващия се информационен поток. Съществен негов компонент е предвидената Електронна информационна система на съдилищата (ЕИСС). Споделям оценката, че приетото от ВСС изпълнение не посреща потребностите на съдилищата. Актуалното състояние на ЕИСС набляга върху регистрация на събития, относими към документооборота, но я лишава от необходимата

информативност, за да оптимизира дейността на съдията. Воден от убеждението, че прякото ангажиране с конкретен проблем гарантира и неговото трайно разрешаване се включих в работната група по ЕИСС. Убеден съм в необходимостта от **участие на действащи съдии** при усъвършенстването на ЕИСС, но смятам, че то **следва да бъде съсредоточено върху оценка на конкретни предложения и евентуалното им надграждане**. За съжаление обаче специализираната администрация на ВСС и ангажираните с темата членове на СК на ВСС се дистанцират от идентифициране и решаване на проблемите, за което се разчита основно на ентузиазма на действащи съдии при обяснение, че ангажираната за целта администрация не може да се справи. Оставам с впечатление, че ВСС възприема за нормално компенсиране на дефицит у специализирана администрация с възлагане на неприсъщи функции на съдии. Смятам подобен подход за крайно неефикасен, тъй като изисква откъсване от присъщата им дейност по правораздаване. Промяната на този подход е друг мотив да се ангажирам пряко с управлението на процеса като член на ВСС. Имам идеи за надграждане на ЕИСС, които ще развия в концепцията си. Реализирал съм и някои разработки, които възнамерявам да онагледя в рамките на планираните срещи като се надявам да обсъдим тяхната приложимост и полезност с оглед последващо оптимизиране на ЕИСС.

Давам си сметка, че участие в колективен орган, каквито са ВСС и СК на ВСС, предполагат специфични умения. През 2012/13 г. преминах Националната програма “Управленски умения” на Сдружение “Българско училище за политика “Димитър Паница”. Там си дадох сметка, че политиката не е запазена територия за политиците, а необходима основа за устойчиво управление на всяка общественоразличима дейност. Убедих се също така, че структуриран дебат с участието на всички заинтересовани обезпечава и намиране на общоприемливи решения. За пълноценна комуникация и с представители на изпълнителната власт на местно ниво споделят и съдии от т.нар. “малки съдилища”. Затова смятам, че ВСС дължи да разработи и огласи политики, на която основа да осигури и управлението на съдебната система. Само такъв подход гарантира системност, прозрачност и отчетност. Като член на ВСС възнамерявам за доприноса за това.

Все в насока за сдобиване с необходимите умения и с оглед желанието за включване и в кампанията за пряк избор на членове на ВСС за периода 2017 г. - 2018 г. преминах тематичен курс [“Групова динамика и изграждане на екипи”](#), воден от д-р Пламен Димитров и Никола Йорданов. В това обучение се убедих в потенциала на екип, обединен около споделени ценности, да оползотвори потенциала на различните гледни точки. Впоследствие участвах в организирани от “Българска асоциация за тренинг и развитие” тематични срещи за обмяна на опит при екипна работа. Видях подходи, които намирам за пряко приложими в рамките на предлаганата от мен неформална проверка (ще я развия в частта “Атестиране”). Екипната работа ме вълнува и понастоящем като продължавам да изучавам различни техники за комуникация в емоционално натоварени ситуации. Уверен съм, че придобитите знания и умения, както в областта на междуличностни конфликти, така и при формиране и управление на екипи, ще допринесат за **ползотворно представяне и пълноценно обсъждане на различни гледни точки и в работата на колективните органи СК и ВСС**. При получен кредит на доверие възнамерявам да задълбоча квалификацията си в тази насока и да подкрепя изграждане на нова делова култура в работата на ВСС и СК особено при емоционално натоварени дебати.

Отчитам факта, че властта във всяко измерение изкушава, а практиката и понастоящем показва авторитарни методи за управление. Намирам за недопустим такъв подход, а критичната обратна връзка за наложителен негов коректив. Приемам като форма на авторитаризъм както съзнателно осъществени действия, накърняващи индивидуалната независимост, така и игнорирането на критична обратна връзка. Смятам, че както колективният орган, така и административният ръководител на органа на съдебна власт дължат безусловно зачитане на индивидуалната независимост. Затова и всеки сигнал от магистрат, че е засегната независимостта му от административен ръководител налага **всестранно изследване и задълбочен анализ на събраната информация за всяка ситуация, идентифицирана като проблемна**. Убеден съм, че освен онагледената непримиримост към такова явление, своевременното ангажиране със всеки случай ще гарантира установяване на причината, което е и предпоставка за намиране на адекватното решение. Както пренебрегването на сигнал (включително и чрез приемането му за сведение без обективиран анализ на получената информация), така и

формалния подход при оценката на сигнала разкрива неспособност у кадровия орган да управлява адекватно този процес. Авторитетът на органа се утвърждава с обоснован отговор на неоснователна критика или отчетен принос на критична обратна връзка за разпознаване на проявена слабост. Смятам също така, че **СК на ВСС дължи проактивност в тази насока като своевременно разпознава появили се белези за авторитарен подход** дори и да не е изрично сезиран, като **предприеме адекватни мерки с цел предотвратяване утвърждаването му като модел на управление**. През периода 2019 г. - 2021 г. участвах в състава на Анализиращия екип при Центъра за спогодби и медиация към Софийски районен съд и Софийски градски съд. В това си качество се съсредоточих върху анализ на данни, изследване на произтичащи от тях закономерности и търсене на адекватни решения. Така придобитият практически опит е друга причина да смятам, че съм в състояние да допринеса за качествена промяна и в очертаната насока. Предложения за конкретен подход ще формулирам в концепцията си в частите “Атестиране” и “Дисциплинарно производство”.

Смятам също така, че консолидираното доверие към пряко избран от съдиите член на Съдийската колегия разкрива значим потенциал за подкрепа при разрешаване на неизбежните междуличностни конфликти. Практиката доказва разбирането, че неотработеният конфликт влошава качеството на работната среда и поражда разнопосочни проблеми с непредвидима тежест. Интересувам се от медиацията и възстановителното правосъдие като алтернативни способности за разрешаване на спорове като съм преминал редица обучения по тези теми. Наблюденията ми дават основание да вярвам, че **не потискането на емоцията, а ефективното ѝ управление осигурява ползотворни взаимоотношения**. Имам опит при подпомагане на участници в конфликт пряко да се ангажират с неговото преодоляване. Натрупаните знания и придобити умения формират увереността ми, че съм в състояние да подкрепя както градивно разрешаване на конкретни междуличностни конфликти, така и да подкрепя логистично съдии, проявяващи интерес да посредничат в подобни ситуации.

Вярвам, че общественото доверие в съдебната система е значим капитал за утвърждаване усещането за справедливост. Безусловно споделям тезата, че съдията не следва да се обяснява за конкретно свое

решение. Не смятам за достатъчна обаче евентуално изразената позиция от съда или от съответната колегия на ВСС. При дефицит на доверие разбирането, че съдът говори само с актовете си, не е в състояние да противостои ефективно на едностранчиво или тенденциозно публично огласена негативна оценка било на съдебен акт, било на работата на системата като цяло. Тъй като професионалният престиж на отделния магистрат печели и утвърждава доверието в съдебната система, накърнената репутация не е индивидуален проблем. Засегнатият престиж на един рефлектира върху всички нас и авторитета на съдебната система като цяло. Според мен адекватният отговор на публична атака изисква някой, различен от съдията да очертае правилата, при които осигуряваме земната справедливост и ценностите, които отстояваме с поверената ни власт. Воден от това си разбиране в публично пространство огласих позицията си досежно публичното обсъждане на съдебен акт и изразих представата си за ролята на ВСС при публична атака на магистрат под надслов [“Словото като благодат и оръжие”](#).

Бях част от съдебната система, когато изпълнителната власт и политически ангажираните личности избягваха да рушат авторитета на съда. Станах свидетел обаче на безпринципното критикуване актове на съда в контекста на борба с престъпността. Показателно е също така, че политическите ангажираните критици на съдебни актове стават ревностни поддръжници на разделението на властите и независимостта на съда, когато слязат от власт или станат непосредствен обект на въздействие от друга власт. Тази метаморфоза според мен разкрива значението на изградена от съдебната власт трайна и последователна политика за публично отстояване на независимостта. Оказа се, че декларираната и публично огласена принципна позиция не е в състояние да защити авторитета на правосъдието от изявления на политици. Доживях обаче член на ВСС да се противопоставя на съдебен акт, обосновавайки реакцията си с накърнени “майчински чувства”. Намирам за абсурдна и последвалата изявлението [позиция на СК на ВСС](#). Вместо да допринесе за изясняване на правилата и ролята на съда в процеса на тяхното утвърждаване, СК на ВСС публично се присъедини към емоционално подплатената атака срещу съдебен състав. Включих се в обществения дебат с достъпните ми ресурси, където онагледих възможен, според мен, подход за реакция под наслов [“За справедливостта, вътрешното убеждение на съдията и независимостта на съда”](#).

За разлика от безусловния ангажимент на ВСС да противостои на всеки опит за накърняване на независимостта от външен за системата източник, не намирам опора за отстояване на такава при изразени критики към конкретни действия или бездействия на този орган от магистрат или съсловни организации. Всяка критика отразява непосредното очакване и осигурява реална възможност проблемът или взетото решение да бъде видяно от различна гледна точка. Затова и я намирам за полезна. Смятам, че **публично оповестената критична обратна връзка е показателна за липсващата комуникация между ВСС и редовите магистрати, съответно техни съсловни организации.** Стигматизирането на критичната обратна връзка лишава управляващия орган от реална представа за ефекта от собствената му дейност и предпоставя отчуждаване от съдиите. Неубедителните решения на ВСС и съответно на СК от една страна и нежеланието на тези органи да чуят добронамерената критика от друга определя огласената позиция като единствено средство за изразяване на позиция по обществено значими въпроси и разграничаване от безпринципна практика на органа. Скъсаната връзка определя общественото мнение като единственото средство за въздействие при утвърждаване на пренебрегнати принципи. Убеден съм, че утвърждаването на ефективна комуникация в системата ще възстанови вътрешносистемния дебат като намирам за наложително да бъде утвърдено правото на всеки магистрат или съсловна организация да изрази и публично позиция, ако сметне взетото решение за несъответстващо на общоприети ценности. Отстояването на авторитета на ВСС и съответно на СК включително и при публично оповестена позиция произтича от **опровергаване на неоснователна критика, а когато е основателна - поемане на отговорност и предприемане на действия за предотвратяване или поправяне на произтеклите вредни последици.** Самокритика, особено когато е провокирана от критичната обратна връзка, доказва, че членовете на колективния орган са в състояние да подчинят егото си на принципно обоснования общ интерес.

Отдавна се вълнувам и от темата за натовареността. През 2009 г. се включих в публично обсъждане по повод възложено от ВСС на външен изпълнител разработка на модел за измерване на натовареността през 2009 г. В контекста на предложението съдиите да изградят механизъм за **качествена оценка на тежестта на делата** застъпих теза за времевия фактор като обективен измерител на натовареността. Изпълнителят на

проекта я отрече като неприложима с довод, че това се прилагало в Америка, но не било намерило отражение в Европа. През 2010 - 2011 г. в рамките на партньорска подкрепа екип от съдии от Германия и Испания споделиха, че времевата тежест на процесуалните действия е водещ критерий и при тях. През 2011 г. тогавашният председател на ресорната комисия във ВСС ме покани да представя идеята за времевата тежест на процесуалните действия. Концепцията изглежда утвърдена понастоящем, но подходът за осъществяването ѝ се нуждае от усъвършенстване.

Смятам, че постигането на безспорно дължимия резултат – справедливо решение в разумен срок, предполага рационално използване на обективно ограничения ресурс. Затова и смятам, че отговорността за постигане на очертаня резултат е споделена между съдията и ангажираните с управлението на ресурсите в системата – административния ръководител и ВСС. Системата за измерване на натовареността е съществен елемент от цялостния механизъм, но не е достатъчен. **Наложително е адекватно управление на потока от дела и ефикасно разпределение на функциите по администриране на отделното дело.** Единствено съдията може да прецени кое е необходимо, за да разреши повдигнатия спор, но дължи да стори това като държи сметка за нуждите и на останалите потребители на услугата правосъдие. Извън контрола на съдията обаче остават процесуалните действия, ангажиращи вниманието му и организацията на специализираната съдебна администрация. Ангажимент за ВСС е да осигури материалните условия и да разпредели функциите по управление на делопотока така, че да обезпечи обективна възможност съдията да концентрира вниманието си върху правоприлагането. При адекватно разпределени функции отговорност на административния ръководител е да наблюдава индивидуалните практики и при констатирано отклонение от обичайното за съда управление на делопотока, да идентифицира причината като предприеме адекватни мерки за своевременното ѝ отстраняване. Конкретни идеи като обект на обсъждане съм развил в частта “Натовареност”.

Конкретен пример за пренебрегване на значим проблем, пряко произтичащ от неадекватна организация на работния процес, виждам трайното бездействие както на ВСС при различните му състави, а и на различни административни ръководители, пряко да се ангажират с

осигуряване на **безопасни условия на труд**. Работех в един кабинет с колега, който не жалеше сили в стремежа си да отговори на очакването да се справи с възложените му дела. Не успя. Срещу него беше инициирано дисциплинарно производство, в рамките на което се отриче онкологично заболяване. Почина на 34 годишна възраст. Това събитие онагледя проблема и в началото на 2008 година съдии от СРС поискахме от ВСС да определи границата на щадящото психическо натоварване. Огласената нужда не бе идентифицирана от сезирания с искането състав на ВСС. Това доведе до сезиране с проблема на трите съдийски организации. На призива за съдействие откликна единствено ССБ. Идеята бе разпозната като значима и подкрепена ресурсно от Оперативна програма “Административен капацитет”, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд”. В резултат на проведеното експертно изследване на условията на труд при упражняване на специфичната съдийска работа експертите заключават още през 2008-2009 г., че при хроничното поддържане на **неизбежния стрес при съдийската професия, дори на установеното към онзи момент средно и умерено над средното ниво, е мощен фактор, който ще продължи да провокира устойчиво нарастване на заболяемостта и риска за физическото и психичното здраве, за социалната реализация и професионалната компетентност на съдията**. За съжаление през 2016 г. зловещото пророчество придоби съвсем реално изражение в най-тежката му форма и за съдия в Софийски градски съд. Споменатите примери **не са изключение**, нито са уникални за родната ни система. Рисковете обаче могат да бъдат управлявани. В рамките на проекта бяха предписани конкретни мерки за превенция и ограничаване на рисковете за здравето на съдията. Изследването бе поставено на вниманието на тогавашния състав на ВСС. Проблемът изглежда неразпознат и от следващите състави. Не намирам оправдание за безхаберието на ниво ВСС и смятам да изисквам прякото му ангажиране с обезпечаване на безопасни условия на труд.

Известни са ми инициативи по места като адмиравам далновидността на административните ръководители и загрижеността за основния ресурс в съдебната система - хората. По една или друга причина обаче в трайно натоварените съдилища този проблем се игнорира. Неоправданото бездействие на ВСС като да стимулира negliжирането на проблема от административното ръководство на отделните органи. Не изключвам причина за това да е и невъзможността или нежеланието да го

осъзнаем като реално съществуващ. Смятам обаче, че бягството от доказано възможен проблем само го задълбочава. Решението е в профилактика, а при невъзможност - ограничаване на неизбежните вреди. Убеден съм, че адекватното решение налага намеса на ръководството и обуздаване на нездравословен работохолизъм. Затова и като член на ВСС възнамерявам пряко да се ангажирам с регламентиране на работен процес, гарантиращ здравето и човешкото достойнство както на магистрата, така и на администрацията в органите на съдебната власт.

Капсулирането на ВСС стимулира и тенденция за преосмисляне модела от постоянно действащ с откъсване на редовите съдии от правораздавателната им дейност към съвместяване участието на избраните съдии в работата на колективния орган с правораздавателната им дейност. Несъмнено прекият ангажимент с правораздавателна функция предотвратява изграждане на чиновнически манталитет. Ежедневните срещи с колеги в рамките на осъществяване на правораздавателната функция гарантира и чуваемост както на съществуващите проблеми, така и за убедителността на взетите решения. Смятам обаче, че подобен подход е мислим **само при наличие на специализирана администрация на ВСС с доказана способност да анализира процесите и да предлага адекватни решения на идентифицираните проблеми.** Личните ми наблюдения не дават основание за извод, че администрацията на ВСС понастоящем разполага с такъв ресурс. Убеден съм, че единствено фокусиране на цялото внимание и съсредоточени усилия от страна на мотивирани съдии ще осигури и наложителната бързина при разработване на адекватни решения.

Незнанието за дейността на съда, било в резултат на липсваща информация, било като последица от невярна интерпретация, логично провокира усещане за несигурност. На тази основа едностранчиво представения в публичното пространство акт на съдебната власт поражда недоверие. Убеден съм, че единственото средство за утвърждаване авторитета на съдебната власт е повишаване на правосъзнанието в обществото. Понеже вярвам, че всеки съдия, независимо от позицията която заема в йерархията, може да допринесе за постигане на тази цел, се ангажирах със запознаване на подрастващите с дейността на съда. От 2004 г. досега съм разработил множество методологии за представяне работата на съда сред ученици от различни възрасти под наименование "Червената

шапчица”, прераснал в “Магическата сила на правилата”, “Спорна топка”, доразвит като “Тайнственият свят на спора”, „Наркотикът – въпрос на свободен избор или лесен начин да загубиш свободата си“ и “Игра на предизвикателства”. За социалното значение на инициативата съдя и от проявявания журналистически интерес в това число и от електронното издание ["Виждете" - новините на детски език.](#)

Съавтор съм и на симулиран процес под наименование „Наказателният процес от А до ...Я“, реализиран съвместно от Съюза на съдиите в България и Асоциацията на полицейските началници. Необходимостта от ефективна комуникация и съвместно обсъждане при въвеждане на нови институти и на срещани в практиката проблеми на съвместни форуми между съдии и всички ангажирани да обезпечат усещането за правна сигурност в обществото, е идентифицирано като добра практика и в редица становища на Консултативния съвет на европейските съдии (КСЕС).

Още към 2004 г. разбрах, че и колеги в различни съдилища осъществяват подобни инициативи. Едва през 2014 г., но не поради изследван местен опит, а провокиран от доказано повишаване на общественото доверие в други държави, ВСС припозна работата с ученици като удачна форма за издигане авторитета на съдебната власт. Липсващият поглед или пък игнорирането на родния опит е друга причина да желая да покажа, че ВСС трябва да разпознава и поощрява перспективни начинания с основна цел за повишаване на правосъзнанието в обществото. Авторитът на съдебната власт е логичен резултат от утвърдени способности за ценностно ориентирани, информирани и способни за самостоятелна оценка у членовете на обществото.

Ентузиазмът на впечатляващо число съдии и прокурори, отзовали се на предложението за включване в дейността, доведе до 5-годишно споразумение между ВСС и Министерството на образованието и науката в рамките на Образователна програма „Съдебната власт - информиран избор и гражданско доверие. Отворени съдилища и прокуратури”. Смятам, че ефектът от начинанието може да бъде значително увеличен при адекватна методологическа подкрепа, каквато понастоящем липсва. Наблюденията ми дават основание да твърдя, че **повишаването на правосъзнанието се нуждае от трайни усилия,**

полагани системно и то през целия обучителен период при отчитане възрастовите специфики на децата. Това налага и целенасочена и съгласувана с Министерство на образованието и науката политика в рамките на гражданското образование, за което също бих могъл да допринеса.

През целия си професионален път съм отстоявал принципи и нямам намерение да опетня името си като участник във ВСС и в частност на Съдийската колегия. Амбициран съм да инвестирам името си във възстановяване авторитета на колективния орган, който смятам за необходим за утвърждаване независимостта на съдебната власт. Вярвам, че това ще доведе и до присъщото удовлетворение, че осигуряваме социален мир като разрешаваме спорове, които страните не могат сами. Решен съм да допринеса за значително подобряване на средата и след изтичане на мандата да се върна на мястото си, за да се възползвам от плодовете. В тази връзка няма да се възползвам от кариерни бонуси дори и да бъдат възстановени от други политици "загрижени" за професионалното развитие на членовете на ВСС.

Имам нужда да бъда част от общност, чувствителна към индивидуалния проблем и обединена в отстояване на ценности. Убеден съм, че при упорита и целенасочена работа, институционално и организационно обезпечена от Съдийската колегия на ВСС, усещането за принадлежност към авторитетна в обществото социална прослойка е гарантирано. Натрупаните знания и опит ме мотивират да се считам за способен да допринеса за този резултат.

Благодаря на насърчаващите ме да се включа в настоящата кампания, че разпознават у мен потенциал да допринеса за подобряване на ситуацията. Благодаря и на колегите, гласували ми доверие при предходния избор като се надявам, че ще го заслужи и понастоящем. Давам си сметка, че консолидацията на необходимата подкрепа за избор изключително зависи от моето представяне и ще направя всичко по силите си да не ви разочаровам, колеги - както в рамките на кампанията, така и при гласувано ми доверие да бъда част от следващия състав на ВСС.

VLADIMIR
GRIGOROV
V VALKOV

Digitally signed
by VLADIMIR
GRIGOROV
VALKOV
Date: 2022.05.03
05:36:30 +03'00'

Концепция

на Владимир Григоров Вълков за работата на Висшия съдебен съвет

С какво се ангажирам?	2
Независимост	5
Индивидуална независимост	5
Институционална независимост	11
Кадрови подбор и професионално развитие	12
Конкурсни процедури	13
Избор на председател на съд	15
Атестиране	16
Нужна е промяна в концепцията	17
Промяна в организационен аспект	20
Промяна в съдържателен аспект	22
Конкурси за повишаване в длъжност	26
Смисъл и приложение на правилата	26
Организация на конкурсите	29
Дисциплинарна отговорност	33
Натовареност	37
Оптимизация на работния процес	44
Единна информационна система на съдилищата (ЕИСС)	47
Електронно правосъдие	54
Съдебна карта	57
Правосъдие в услуга на обществото	59
Алтернативни способи за разрешаване на правни спорове и съда	60
Ролята на съда	60
Обезпечаване на процедурите	61
Повишаване на правосъзнанието	63
Междуйнституционално сътрудничество	64

С какво се ангажирам?

Следвам убеждението, че оптималното решение на конкретен проблем предпоставя надлежното му идентифициране, начертан път за изход от нежеланата ситуация, предварителна оценка за практическата му приложимост и ясна представа за очаквания ефект. На тази основа представям своята гледна точка като смятам, че при търсене на оптимално решение избраниците дължат да обсъдят всички идеи дори и техният автор да не участва в следващия състав на ВСС. Лично аз се ангажирам с това както и като член на ВСС да отстоявам защитените в рамките на кампанията идеи освен ако не бъда убеден в наличие на по-добър подход.

Като член на колективния орган — ВСС възнамерявам да работя:

- за управление на системата, основано на разбиране, че подпомага и гарантира ценностно ориентирано упражняване на съдебната власт от нейните носители - редовите магистрати;
- освен за публично, за прозрачно и предвидимо управление на съдебната система във всички негови аспекти и вътрешна отчетност;
- за управление на съдилищата, основано на лидерството и пряко произтичаща от него сила на авторитета и управленски потенциал при следване на принципа „**председателят е пръв сред равни**“;
- за оползотворяване възможностите на ИТ технологиите при изпълнение на рутинни дейности, обобщаване и систематизиране на съдебната практика.
- за адекватно планиране и своевременно ресурсно обезпечаване на съдилищата, гарантиращо на съдията възможност да отдаде необходимото внимание към всяко възложено му дело;
- за осигуряване на безопасни условия на труд;
- за утвърждаване на екипния подход при организация на работата;
- за ефективно и ефикасно участие на заинтересованите магистрати в процеса на вземане на решение, рефлектиращо върху професионалния им статус;

- за утвърждаване на **съдийското самоуправление** като средство за обезпечаване на ефективно и ефикасно функциониране на органите на съдебна власт и съдебната система като цяло;
- за провеждане на ценностно ориентиран дебат по значими за правосъдието въпроси при равнопоставено участие на социално активната част от гражданското общество и общественото ангажираните се магистрати;
- за утвърждаване престижа на съдийската професия.

Смятам, че това може да бъде постигнато чрез:

- установяване на колегиални отношения, основани на споделен ангажимент за отстояване върховенството на правото и усъвършенстване на практиките за постигането му.
- утвърждаване на разбирането, че съдията се нуждае от необходимата информация и достатъчно време, за да я осмисли като отговорността за осигуряване на справедливо решение в разумен срок е споделена между редовия съдия, ръководството на съда и ВСС;
- установяване на постоянна и двустранна връзка между ВСС/СК на ВСС и действащите магистрати и съсловните организации;
- нов модел на колегиални отношения в това число възприемане на критичната обратна връзка:
 - към управляващите съдебната власт като необходима гаранция за усъвършенстване на управленските политики;
 - към колега, отклоняващ се от утвърдена добра практика (например необоснован отвод, използване на оценъчни съждения относими към личността на съдията, чийто акт е предмет на институционален контрол.
- изграждане на механизъм за постоянен мониторинг на условията за труд, анализ на рисковете и своевременно предприемане на необходимите мерки за превенция и профилактика на стреса и осигуряване на качеството на живота на индивидуално ниво, в рамките на съответния орган на съдебната власт, съответно в професионалната общност, като например:
 - утвърждаване на разбирането, че нормата за натовареност определя допустимото ангажиране на магистрата с изпълнение на служебните му задължения;

- разработване на норма на натовареност, която да отчита реално извършената работа по делата;
- гарантирана възможност за пълноценна почивка - междудневна, междуседмична и годишна почивка (както всеки човек, така и съдията, за да бъде дългосрочно полезен, се нуждае от периодично откъсване от работата);
- своевременно признание за извършеното и подкрепа при срещани затруднения:
 - идентифициране на добри практики, своевременно и адекватно признание за техните автори;
 - утвърждаване на разбиране за атестацията като форма на подкрепа и нов подход за осъществяването му - **всеобхватност** - отчитане на всичко извършено през периода, оценено за значимо за издигане престижа на съдийската професия, **непосредствена оценка, ефективно участие** на атестирания, **признание на постиженията**, идентифициране на **предизвикателствата пред атестирания** и **подкрепа за справяне с тях**.
 - въвеждане на “неформална проверка” с цел своевременно идентифициране на затруднения и колегиална подкрепа за справяне с тях;
- организация на работата, разтоварваща съдията от рутинни дейности и позволяваща му да съсредоточи вниманието си върху правораздавателната функция като например:
 - делегиране на специализираната администрация дейностите по **съдействие** при администриране на делата;
 - унифициране на организацията по връчване на съдебни книжа и намеса на съдия-докладчикът при изчерпване на регламентиранияте от закона способности за призоваване;
- оптимизиране на ЕИСС, която следва най-малко:
 - да осигури използване на генерираната в базата данни информация;
 - да съдържа модул/и изчисление за дължимата държавна такса, при разпределение на отговорността за разноски, сметки за разпределение, разноски в изпълнителното производство;
 - да предотвратява грешки;

- да осигурява намиране на съдебна практика по конкретен правен въпрос.
- кадрово развитие, основано на обективно проверими постижения и идентифицирани конкретни качества, оценени като полезни за заеманата длъжност;
- пряко ангажиране на администрацията на ВСС с всички дейности, необходими за осигуряване на битовите условия и съсредоточаване ангажиментите на председателите на съдилища върху организация на работата.

Независимост

Индивидуална независимост

Вярвам, че независимостта е преди всичко **въпрос на себеусещане**. То е безусловна предпоставка, но само по себе си не е достатъчно. Интересът на правосъдието налага **независимостта на съдията да бъде безусловно зачитана в рамките на съдебната система и ревниво отстоявана срещу въздействие от външни за системата фактори**.

Присъщите на всяко управление властови функции предпоставят възможност индивидуалната независимост да бъде засегната от страна на управляващите съдебната система както в рамките на съда, така и на прокуратурата и на следствието. Контролната функция на ИВСС също създава предпоставки за нерегламентирано въздействие върху магистрата. Смятам, че проблемът може да бъде преодолян с осмисляне на отношенията между управляващите и редовите магистрати и съсловните организации и промяна в комуникацията. Наложително е утвърждаване на критиката към конкретни управленски решения като безусловно необходим коректив на властовите функции. В противовес на тази гаранция е наскоро оповестената практика, довела дисциплинарни производства срещу съдия без адекватен отговор на отправяни критики. Така се създава впечатление, че употребата на власт е провокирана от изразено критично мнение, което смятам за категорично недопустимо. Ангажиментът на кадровия орган да зачете критичното мнение на редови магистрат произтича и от решението на ЕСПЧ по делото *“Мирослава Тодорова срещу България”*. От тази гледна точка освен, че органът дължи да осигури обективност на дисциплинарното производство,

следва и да гарантира, че решението е резултат на последователната му политика. Предложение за преодоляване на очертаната и порочна според мен практика ще бъде представено в частта “Дисциплинарно производство”.

Освен, че кадровият орган дължи гаранции в рамките на възложено му по закон производство, смятам за наложително да се ангажира непосредствено и своевременно с всеки отправен до него сигнал за нерегламентирано въздействие. Както игнорирането на възприет от магистрат проблем, така и препращането му за разрешаване от прекия или висшестоящ административен ръководител **компрометиращ институционално утвърдената гаранция за индивидуална независимост.**

Важно е също така участието на съдията в производство, предназначено да ангажира дисциплинарната му отговорност, да е предпоставено от достигнат извод за наличие на достатъчно данни за извършено дисциплинарно нарушение. Тази проверка следва да осигури защита срещу злоупотреба с правото на сигнал. Практиката на ИВСС да изисква становище в рамките на предварителна проверка и откликването от страна на ръководството на съда ангажира вниманието и времето на магистрата. Освен, че при вероятна неоснователност на сигнала участието на съдията е безпредметно, практиката показва, че иницирането на различни процедури без потенциал да осигурят зачетен от правото интерес или очерняне на съдията е възприета тактика за натиск върху съда.

Специфичен проблем, относим към засягане на индивидуалната независимост, се явява и словестната агресия в рамките на съдебното производство. С въвеждането на чл. 100а ГПК, аналогично на възприетия от Европейският съд по правата на човека подход за предотвратяване на злоупотребата с право на изразяване в рамките на съдебно производство, доведе до частичното му преодоляване на проблема. Нормата обаче не третира въпроса със злоупотребата с процесуални права. Аз съм сред съдиите, търсещи институционален отговор на този проблем. Смятам, че трайното му разрешаване предпоставя професионален дебат като СК на ВСС следва да идентифицира и обобщава проблемите и координира дискусиите за намиране на работещи решения. При достигнат извод, че това не е възможно в рамките на действащото законодателство - да комуникира проблема с министъра на правосъдието и да настоява за законодателна промяна. В тази връзка [сезирах ВСС](#) с практика на участници в съдебни производства, довела

до масови отводи, обосновани с невъзможност на съдии да се противопоставят на злоупотреба с процесуални права. Става дума за инициране на множество производства с нередовни процесуални действия и без реална полза за страната, но ангажиращо значителни ресурси - време и усилия за съдията. Въпреки огласената готовност за ангажиране с такива проблеми от страна на ВСС, такава не последва. Сигналът бе препратен по компетентност на адвокатската колегия и то въпреки изрично описаната в сигнала неефективност на този механизъм. От това обаче последваха нови искания за отвеждането ми в последващо производство, аргументирани с злонамерено опетняване доброто име на посочените в сигнала адвокати. Убеден съм, че ВСС може и дължи да иницира обсъждането на проблема с Висшия адвокатски съвет с оглед структуриране на специфична процедура за разглеждане на сигнал, изпратен от съд.

Смятам, че авторитетът на институцията съд сам по себе си е гаранция за независимост. Затова и ВСС, съответно отделната негова колегия дължат да реагират своевременно, когато в публичното пространство е разпространена информация, компрометираща конкретния магистрат или член на ВСС. Наложителна е **своевременна и пълна проверка на твърдяните факти**. Намирам за недопустимо член на ВСС в това си качество да изразява лично мнение и да дава емоционално подплатена оценка на съдебен акт, на каквото станахме свидетели в рамките на мандата на настоящия състав на СК на ВСС. Още по-проблемно е, че СК на ВСС не разпозна този проблем и не осигури адекватна защита на авторитета на съдебната институция и професионалното достойнство на съдиите. Противопоставих се на такава практика с [публикация, огласена чрез социалните медии](#). Смятам за полезно при огласено в публичното пространство *компрометиращо* мнение за отделен магистрат или член на ВСС **обществото да бъде информирано за правилата, при които системата дължи да осигури установяване на истината**. Намирам за наложително да бъде огласен и резултатът от проверката. Огласяването, че установените данни са дали основание да бъде търсена отговорност от магистрата или члена на ВСС е показателно, че системата разполага със ресурс да се самоконтролира и утвърждава разбирането, че никой не стои над закона. Още по-наложително е адекватно огласяване на резултата, когато огласеното не отговаря на истината. Намирам за значимо и съдържанието на изявлението - презумпцията за невиновност не е достатъчна. Наложителна е посочване, че твърдяните факти не са установени въпреки надлежното изследване на твърденията (с очертаване на

приложената процедура) или несъстоятелност на огласеното мнение. Непредубеденият наблюдател на изнесения в публичното пространство конфликт следва да е в състояние да формира информирано мнение, игнорирайки неадекватната оценка на проблема от емоционално обвързан с резултата участник в социалния дебат. Смятам, че само такъв институционален подход е в състояние да опровергае невярно тиражирана информация и в крайна сметка да утвърди авторитета на съдебната система като цяло.

Индивидуалната независимост бива застрашена както при отявено въздействие, така и при възникнал в рамките на упражняване на дейността въпрос, предпоставящ неблагоприятни последици за съдията. Пример в тази насока са случаите на отвод, обосновани с особени отношения включително в контекста на конфликт на интереси. Понеже въпросът засяга дължимата от магистрата гаранция за безпристрастност, приемам, че не опира до вътрешно усещане у съдията, а засяга интересите на правосъдието. Според мен пълноценното упражняване на функцията може и следва да бъде обезпечено чрез подкрепа на съдията при преодоляване на явилото се съмнение за наличие на конфликт на интереси в гранични хипотези. Затова намирам за удачна регламентираната процедура в чл. 19 ал. 2 от ЗПУКИ, понастоящем отменен, каквато следва да бъде регламентирана от ВСС. Дадените казуистични разрешения следва да бъдат огласявани съответно като такива, сочещи на конфликт на интереси и обстоятелства, които не обосновават подобен риск.

Като друг източник на заплахата за индивидуалната независимост виждам **трайното състояние на дефицит на ресурси за изпълнение на възложените функции в нормативно предписан срок**, което застрашава здравето на съдията. Макар и периодично да отчитано от кадровия орган, в тази насока не са предприети адекватни мерки. Усещането, че не можем да се справим с възложена работа в предписаните срокове само по себе си провокира стрес. Стрес произтича пряко и от естеството на правораздавателната дейност. Конфликтът между необходимостта да изпълни професионалните си задължения със значими и непрехвърлими социални ангажименти за съдията (към деца и близки например), а дори и неговото здраве, компрометира независимостта му. Затова и продължавам да настоявам да бъдат предприети мерки за предотвратяване, съответно ограничаване вредното въздействие на работата върху здравето на магистрата като смятам за напълно приложими следните идентифицирани от експерти мерки:

1. Базирана на експертни данни и постоянен експертен мониторинг реорганизация на трудово-професионалната дейност и на системата за управление и развитие на човешкия капитал (например, в областта на разпределението и обема на възлаганите задачи, овластяването при вземане на организационно- административни решения, изграждането на системи за професионална подкрепа, менторски програми, кариерно развитие и супервизия).
2. Подобряване на системите за осигуряване на здравно- психологическа, административна, социална и публична подкрепа на представителите на професионалната общност на съдиите.
3. Създаването на система от условия и стимули (в т.ч. специализирани застрахователни програми) за ангажиране на съдиите в България в програмите за превенция и профилактика на стреса и осигуряване на качеството на живота на индивидуално, ведомствено и професионалнообщностно ниво в съответствие с EU framework directive, Art. 152 - Treaty of Amsterdam.
4. Изграждане на постоянна работна група за разработване и управление на Национална програма за превенция и профилактика на трудово-професионалния стрес на съдиите с участието на отговорните институции и съсловните организации.

Смятам тези мерките са относими и към прокурори, и следователи. За реализация на тези мерки ВСС следва да се ангажира пряко с оглед правомощието му да обезпечи здравословни и достойни условия на труд и да осигури необходимите организация и ресурси.

Намирам, че проявена проактивност от съответната колегия на ВСС при установяване проблемите на всеки орган на съдебната власт и поемането на непосредствен ангажимент за тяхното разрешаване са реална гаранция за оптимизиране на управлението на системата. Възможен подход в тази насока е присъствие на представител на колегията на общите събрания на органите на окръжно и апелативно ниво и на Върховния касационен съд и представяне на вниманието на колегията доклад за споделените проблеми в съответния орган. На тази основа следва да бъдат предприети и конкретни действия, като в случай, че след обстоен анализ СК стигне до извод, че органът е ресурсно обезпечен, **да бъде предписано приложимо решение**. Неспособността административният ръководител да го разпознае предполага адекватна подкрепа.

Понеже индивидуалната независимост е въпрос на себеусещане, а зачитането ѝ е функция от професионалния образа на съдията, намирам за засягащо тази ценност и дадена оценка при институционален контрол посредством изрази като “буди недоумение”, “превратно” и т.н. или касаещи професионалната подготовка на съдията докладчик по проверяваното дело (“некомпетентно”, “незнание” и т.н.). Освен, че не допринасят за разрешаване на правния спор (каквато е задачата на институционалния контрол), рефлектират негативно върху професионалния облик на проверявания съдия, без обаче да предпоставя възможност за осмисляне и преодоляване на евентуално съществуващи слабости. Смятам, че **само стриктното съблюдаване на ангажимента за въздържане от изразяване на емоции**, израз на каквито е дадена оценка, относима към работата на съдията (а не за съответствието на достигнатите изводи с приложимите в случая правила) **обезпечава утвърждаване авторитета на съдебната институция** в рамките на институционалния контрол. Приемам персоналният авторитет като гаранция за индивидуалната независимост, чието отстояване виждам и посредством модела на колегиалната подкрепа, който ще развия по-нататък. Вярвам, че идентифицирането на този проблем и адекватното му представяне е достатъчно средство, за да бъдат предотвратени такива практики. Смятам обаче, че СК на ВСС дължи да изгради механизъм както за отправяне на обратна връзка, така и за корективно въздействие в случай, че колегиалната подкрепа не даде резултат.

Убеден съм, че отговорното управление следва да държи сметка и за ефекта от собствените си действия. Стана дума, че както всяка власт, така и делегираната на ВСС, респективно на колегиите му, се нуждае от коректив. Ако критичната обратна връзка предполага разпознат от действащите магистрати проблем (поетата инициатива сама по себе си е проблем, доколкото ги отклонява от присъщата им дейност), намирам за полезно утвърждаването на **система за вътрешна отчетност**. Вярвам, че изграден механизъм за 1) своевременно получаване на обратна връзка от страна на магистратите, 2) задълбочения ѝ анализ, 3) предприемане на адекватни действия за преодоляване на евентуални пропуски и 4) отчитане на извършеното ще допринесе за усъвършенстване на управленските практики и в крайна сметка до утвърждаване доверието към ВСС и съответната му колегия както сред магистратите, така и пред обществото. Подобен подход ще допринесе за утвърждаване и на съдийското самоуправление.

Извън отношенията по вертикала смятам за наложително утвърждаване и на модел на колегиална подкрепа. Независимостта е гаранция, че ще разрешим спорна ситуация без външно давление. От нас се очаква да сторим това авторитетно и не според собствените си разбирания, а съобразно утвърдени правила и добри практики. Предвид очаквания стремеж към съвършенство логично е утвърдено разбирането всеки съдия сам решава как да изпълнява функциите си. Самостоятелността несъмнено е важна за упражняване на съдийската професия, но, според мен, тя провокира и самоизолация. Липсващата съвременна и обективна обратна връзка пък води до капсулация и вместо независими попадаме в капана на разбирането “аз си знам и сам решавам” с произтичаща от това опасност за формиране на проблемни практики (например неоснователни отводи). Отстъплението от добрата практика, особено когато е трайно състояние засяга професионалния ни престиж и ни прави уязвими.

От друга страна бидейки свидетели на практика, несъответстваща на нашите виждания за дължимо изпълнение на длъжността нормално е да формираме негативно отношение към колегата. Разбирането, че всеки сам трябва да си решава проблемите ни дистанцира от проблемната ситуация и понеже отговорността да обезпечи правилното функциониране на органа лежи върху административния ръководител, разтоварваме се от възмущението си, споделяйки го с друг колега. Понеже колегата не следва нашите разбирания, а проблемът си е негов или на ръководството, дистанцираме се като се задоволяваме да останем недоволстващи свидетели на случващото се. Смятам обаче, че това ни прави съпричастни към задълбочаването на проблема с произтичащото от негативно въздействие както върху авторитета на институцията, така и по отношение на микроклимата в съда.

В обобщение убеден съм, че индивидуалната ни независимост ще бъде гарантирана в пълнота, ако възприемем споделена от колега **критична обратна връзка** като необходим коректив на собственото ни разбиране за начина на изпълнение на съдийската функция. Колкото по-рано стане това, толкова по-вероятно е да бъдем спасени от водовъртежа на негативно подплатената концепция аз си знам и аз решавам.

Институционална независимост

Институционалната независимост ангажира ВСС в пленарния му състав да я отстоява в отношенията си с останалите носители на държавна власт като изисква от изпълнителната и законодателната безпрекословно зачитане авторитета на съдебната власт и адекватното ѝ ресурсно обезпечаване. Това предполага всяка законодателна инициатива, обуславяща допълнителен ангажимент за съдебната власт, да бъде предварително ресурсно обезпечена.

От друга страна доказалият се в практиката дефицит, произтичащ от проблемно законодателно решение или недостатъчна обезпеченост извън контрола на ВСС съответно на неговите колегии, пряко ангажира законодателя да поеме отговорност за невъзможността съдебната система да гарантира съблюдаване на обещания от законодателя срок. Ангажиментът на ВСС да отстоява независимостта на съдебната власт задължава колективния орган да **обоснове нуждите и упорито да изисква** необходимото съдействие за тяхното посрещане.

Кадрови подбор и професионално развитие

Смятам, че **професионалното развитие следва да бъде предвидимо и да гарантира израстване в йерархията на най-подготвените**. Това неизбежно предполага преценка, която се прави от хора. Станах част от съдебната система, когато повишаването в длъжност се основаваше на преценката на ръководството на по-горния съд. Израстването в длъжност не бе право, а форма на признание. Като правило се следваше стажът, а изключенията, поне доколкото ми е известно от наблюдението върху софийските съдилища, касаеха отличаващи се с достиженията си колеги.

Последва период на неубедителна кадрова политика, който логично доведе до намеса на законодателя. Властта на административния ръководител на съда бе заменена с утвърдено право на магистрата, повдигащо въпроса **как да бъде осигурено** упражняването му. Споделям тезата, че конкурсното начало е единственото средство за съвместяване на общественозначимата цел - израстване на най-подготвените и личния интерес на магистрата. Бяха експериментирани различни варианти за неговото приложение - от писмен и устен изпит (2004 г.) през атестация и "събеседване", реализирано на практика като устен изпит до актуалния модел - анализ на *резултатите от последното атестиране и проверки от по-горестоящите органи на*

съдебната власт и от Инспектората към Висшия съдебен съвет, данните от кадровото им (на кандидата) дело и преценката на разгледаните и приключени дела и преписки, избрани от конкурсната комисия и представени от кандидатите, въз основа на които се прави обща оценка за притежаваните от кандидатите професионални качества. Намирам за правилна посоката на развитие - от оценка, основана на моментно представяне към изследване и анализ на реално доказани умения и качества в процеса на правораздаване.

Конкурсни процедури

Съществен обаче се явява въпросът **кой оценява**. Прави впечатление, че, освен във формата, във времето законът предписва различни подходи за определяне персоналия състав на конкурсната комисия досежно квотата от действащи съдии - между всички съдии, определени непосредствено от ВСС по формални критерии, до номинация на оценяващите от общите събрания на всички апелативни съдилища за длъжност съдия в окръжен съд и избор чрез жребий между всички съдии съответно от Върховния касационен съд при отчитане на конкурсната материя за длъжностите съдия в апелативен съд и съдия във Върховния касационен съд и от Върховния административен съд за длъжностите съдия в административен или Върховен административен съд. Законът не очертава критериите за номинация на членовете на комисията от апелативните съдилища, поради което и застъпвам теза, че изборът може и следва да бъде съсредоточен измежду разпознатите на това ниво авторитети. Застъпвам теза, че **авторитетът на избирация е в състояние да допринесе за легитимимация избора**. Не съм наясно с практиката по подбор на номинираните от апелативните съдилища, но смятам, че делегирано доверие на разпознати авторитети е реална гаранция за убедителен последващ подбор.

Не така обаче стои въпросът при върховните съдилища. По начало несъмнено качеството член на върховен съд предполага безупречна репутация на професионалист. Съдиите в тези съдилища са призвани да утвърждават смисъла на правото по начин, задължителен за всички. Смятам обаче, че кадровият подбор, доколкото предпоставя оценка на персонални качества, изисква специфични умения, които не следват пряко от професионалната квалификация. Повишаването в длъжност по необходимост предпоставя изграждане на допълнителни умения, ангажиращо **оценяващите да**

идентифицират потенциал у оценявания. Жребият препяства всякаква преценка и доколкото предполага случаен избор възлагането му на пленумите на върховните съдилища може да бъде обяснено единствено със снетото доверие, че кадровият орган е в състояние да гарантира процеса. Смятам обаче, че случайността в тази процедура препяства убедителния избор.

Обяснимо е очакването, че пряко ангажирани с избора съдии ще преценят най-добре като възниква въпросът на каква основа го правят. Предизвикателство пред нас е да разпознаем по-добрия и да го признаем. Ангажимент в тази насока произтича от дължимата адекватна самооценка и професионална чест. При все, че авторитетът сам по себе си е реална гаранция за правилния избор (гласуваното доверие ангажира избирация, а допуснатата грешка рефлектира и върху авторитета) мисля си, че тази концепция се нуждае от обективна основа. Затова и освен въпросът кой избира - независимо дали в качеството си на член на конкурсна комисия или на общото събрание (каквито идеи се лансират), намирам за ключов въпросът **на какво се опира изборът.** С оглед неизбежната субективна преценка, приемам за необходимо изборът да се осъществява въз основа на **идентифицираните конкретни постижения.** Смятам, че това може и следва да стане чрез утвърждаване на подход на обективна обратна връзка - констатирани конкретни достижения и то не чрез абстрактно формулирани качества, а **описване на конкретни, обективирани в практиката действия на кандидата.** Намирам този подход за наложителен и при изготвяне на атестациите като идеята ще бъде доразвита в частта "Атестиране".

Споделям тезата, че кариерното израстване не е единствен формален израз на признание за професионално отношение към работата. Такъв е и рангът. Затова смятам, че съдия, удовлетворяващ всички изисквания да правораздава в по-горен съд, но предпочел да упражнява тази дейност в по-нископоставен в йерархията съд, следва да се ползва от подобаващо признание. Приемам размера на възнаграждението като материален израз на това признание. Затова смятам, че **съдии, доказали се в практиката при съпоставими критерии следва да получават и съпоставимо възнаграждение.** Разликата може да бъде принципно оправдана единствено от допълнителната отговорност, произтичаща от правораздавателната функция в по-горен съд. Приветствам начинанието на този състав на СК на ВСС да се ангажира с промяна в подхода за определяне размера на възнаграждението. Споделям и

нагласата, извършените проучвания и предложени варианти са добра основа за дебат, който предполага пълноценното участие на всички заинтересовани съдии. Отговорност на ВСС е да вземе крайното решение, но това следва да стане след идентифициране на всички силни и слаби страни на всички идентифицирани като възможни подходи.

Избор на председател на съд

Трайно проблемна тема за кадровия орган при различните му персонални състави се явява и изборът на административни ръководители. Смятам за определящи в тази насока **безупречната репутация и лидерските качества**. Според мен тези качества са измерими и са относими за всеки административен ръководител, включително председателите на върховните съдилища и главния прокурор. Именно защото прокуратурата и следствието са централизирани структури, личните качества на главния прокурор са безусловната гаранция за индивидуалната им независимост.

Лидерските качества са особено значими за председателя на съд. СК на ВСС дължи да ги разпознае. Несъмнено индикация в тази насока е мнението на общото събрание, но не намирам основание СК на ВСС да абдикира от ангажимента си да обоснове избора си с идентифицирани конкретни качества у предложения включително и когато предложението изхожда от общото събрание. При актуалния подход - административният ръководител да се избира от СК на ВСС, дискрецията на кадровия орган се явява необходима гаранция, че избраният не е удобният за мнозинството, а е действително най-подходящия кандидат. Основание за възлагане на ръководна длъжност е притежаването на необходимите за целта качества, което именно кадровият орган дължи да гарантира.

Когато не зачете дадено предложение обаче, кадровият орган дължи да посочи конкретно установени обстоятелства, обуславящи несъответствие на припознатия от мнозинството авторитет с изискуемите качества за заемане на длъжността. Отдадено предпочитание на друг кандидат ангажира кадровия орган да аргументира избора си посочи непосредствено установените качества, извлечени от обективно проверими факти и обстоятелства. Упражняването на дискреция само по себе си не е аргумент.

При утвърждаване на ефективно съдийско самоуправление смятам за наложително преосмислянето и на подхода за избор на административен ръководител и съответно обема на неговите функции.

Атестиране

Възприемам атестацията като форма на подкрепа в процеса на професионално развитие. Убеден съм, че обективната обратна връзка обезпечава адекватна самооценка, признание за постиженията и съдействие за преодоляване на срещнати предизвикателства. Не подлагам на съмнение, че оценъчният елемент е неизбежен. Твърдя обаче, че съществено значение придобива подходът при осъществяване на оценката. Струва ми се, че актуалната концепция, основана на остойността на показатели, в значителна степен формализира процедурата и я изпразва от съдържание. Приоритет придобива цифровото изражение, което обаче, предвид и неизбежния субективен елемент, не е в състояние да осигури точен измерител на постиженията. Актуалната практика като да ангажира съдия, допуснал слабост в изпълнение на длъжността, сам да търси и намира пътя за преодоляването ѝ. Очакваният ефект на самоусъвършенстване със сигурност изисква време, а и липсва гаранция за реалния резултат (включително и поради несподелена причина при наставнически подход на атестация). Убеден съм, че утвърждаването на механизъм за подкрепа както в рамките на атестирането така и в процеса на усъвършенстване ще компенсира очертаните дефицити.

Цифровият израз е възможен измерител по отношение на количествените показатели, но е обективно неприложим при качествената оценка. Същевременно при актуалния подход при атестиране акцентът пада върху издирване на недостатъци, а постиженията биват отразявани само при формално признато постижение. Излиза, че атестиращият орган не формира собствени изводи, а регистрира предходно дадени оценки. Логично следва неудовлетворението, провокиращо възражение. Намирам за необходимо да бъдат обобщени и систематизирани противопоставяните на оценките възражения като на тази основа бъдат извлечени и анализирани очакванията, съответно да бъдат оптимизирани правилата, ако се окаже, че не осигуряват справедлива оценка.

Оставам с впечатление и че подхождайки благосклонно (когато поиска) кадровият орган завишава точките без да се аргументира принципно. Напротив, нерядко предложението за увеличаване на точковото измерение на оценката се обосновава и с личното впечатление на член на колективния орган. Подобен подход обаче лишава от смисъл атестационната процедура - тя не служи за обективна обратна връзка за достигнатото ниво на изпълнение на длъжността съдия, а изглежда като резултат от благоволенieto на СК на ВСС. Непоследователният подход и формална обосновка на решението на СК на ВСС провокира усещане за произвол от страна на кадровия орган. Това стимулира конформизъм и принизява самокритичността. Същевременно неизбежното сравнение помежду ни формира конкурентна среда не на базата на реални достижения, а при съпоставяне на дадената ни цифрова оценка. Дори да се приеме, че поради липса на законодателна опора цифровата оценка няма значение в конкурсна процедура, формалният ѝ характер (липсваща обосновима връзка с реални достижения и персонални слабости) пречатства дължимото признание, съответно не гарантира подкрепа за повишаване нивото на изпълнение на длъжността.

Намирам за проблемна и абдикацията на кадровия орган от ангажимента му да разграничи оценката за професионална пригодност от институционалния контрол, което ще бъде разгледано по-нататък.

Нужна е промяна в концепцията

Доказано е, че качеството на работата пряко произтича от персоналната мотивация. Затова смятам, че 1) **всеобхватност** - отчитане на всичко извършено през периода, оценено за значимо за издигане престижа на съдийската професия и процедура по атестиране, основана на 2) **непосредствена преценка** от атестиращия орган за професионалните качества на атестирания 3) **ефективно участие** на атестирания, и насочена към 4) **признание на постиженията**, 5) идентифициране на **предизвикателствата пред атестирания** и 6) **подкрепа за справяне с тях**, са в състояние да осигурят принципно различна нагласа. Описанието на установените достижения или пропуски, открояващи се от обичайното, е обективно проверимо. Признанието за извършеното е сериозен мотивационен фактор. Оценяващите биват натоварени и овластени да определят полезното за системата, а всеки от нас е в състояние да съпостави позитивно отчетеното със собствената си практика. Отгук логично следва и отличаването на

открилите се - **сравнението не става с абстрактни цифри, а на основата на конкретно доказани постижения.** От друга страна, припознаването на идентифицираната положителна практика и споделянето ѝ естествено води до усъвършенстване на дейността и на други съдии, а в крайна сметка и на системата като цяло. Следователно, налице е принос. Приемам, че идентифицирането му в рамките на атестационната процедура е форма на дължимо признание.

Наложителна е **качествена промяна и в подхода за справяне с проблемни ситуации.** Идентифицирането им е съществен елемент от обективната оценка. Опитът ми дава основание да твърдя, че адекватно подкрепен самоанализ обезпечава самокритичност и мотивация към самоусъвършенстване. През 2009 г. участвах в начинание, при което пенсиониран съдия предложи съдействие за идентифициране на проблеми в процеса на управление на делото и търсене на работещи решения. След съвместно формулиране целта на сътрудничеството присъствието му в съдебна зала само по себе си съсредоточи вниманието ми върху проблемни ситуации, които до момента безкритично възприемах за обичайни. През 2018 г., воден от желанието да усъвършенствам уменията си за работа с деца, се включих в процес на самооценка и подкрепа при идентифициране на слабости и разработване на варианти за преодоляването им. Непосредствено се уверих, че **желанието за самоусъвършенстване** (присъщо за всеки съдия по призвание) и **подкрепата от доброжелател** предпоставят осмисляне на проблема и пряко ангажиране с неговото решаване. Намирам за полезно в тази насока да бъдат споделени изпитани подходи за преодоляване на идентифицираните предизвикателства. **Справянето с реален проблем освен, че допринася за повишаване ефективността на дейността, подкрепя увереността и мотивацията за изпълнение на длъжността.** Оттук следва убеждението ми, че подобен подход при атестирането е в състояние да допринесе за усъвършенстване дейността на атестирания още в рамките на атестационната процедура.

Споделям идеята, че по принцип резултатите от индивидуалните атестации не обосновават интерес за огласяването им. Струва ми се обаче, че при безпрецедентно ниското доверие в съдебната система, възможността общността да опознае съдията с оглед на идентифицирани в рамките на дейността му качества, ще спомогне за повишаване на доверието. С други думи, образът на съдията, обрисован с доказани в практиката му качества,

може да бъде ракета-носител на жизнено необходимото утвърждаване авторитета на съдебната институция. Всяко лансирано съмнение в публичното пространство ще се сблъска със словесния портрет на личностни качества на съдията. В тази насока намирам за удачно оповестяване на словесния портрет на магистрата, очертаващ необходимите качества за надлежно изпълнение на делегираната му власт.

В предходната си концепция застъпих теза, че за разлика от достиженията на съдията неговите слабости не обосновават публичен интерес, поради което и достъпът до атестацията в тази ѝ част следва да бъде редуциран. Така представена идеята се видя екзотична за медия, трайно проявяваща интерес към процесите в съдебната система. Това ме мотивира понастоящем да заявя, че не съм неин автор. Припознах я като отчетена добра практика ([срв. пар. 48 от Становище № 17 \(2014\) относно оценката на работата на съдиите, качеството на правосъдието и зачитането на независимостта на съдебната власт](#)) и ще се опитам да представя своите съображения в нейна подкрепа.

За да гарантира общ стандарт на правораздаване системата дължи да осигури гаранции, че независимо кой конкретен съдия е натоварен с разглеждане на конкретния случай, той е в състояние да упражни надлежно предоставената му власт. Затова и констатираните слабости при индивидуалната оценка пряко ангажират управляващите системата да осигурят необходимата подкрепа за своевременното им преодоляване. Представата у обществото за доказаните в практиката качества на ангажирания с делото съдия и съществуването на очертаната система смятам за необходимо, но и достатъчно за осигуряване на публичния интерес от осигуряване на компетентен и безпристрастен съд. Понеже обществото не е в състояние да допринесе за преодоляване на евентуални слабости, а нормално е страните да се изкушават да търсят оправдание за собствената си несгода в личността на съдията, евентуалното оповестяване на негативна индивидуална оценка би засегнало индивидуалната независимост на съдията. Затова ми се струва, че при постигнат консенсус за издигане авторитета на съда чрез оповестяване достиженията на отделните съдии, наложително е диференциране на постиженията от слабостите в работата му. Тук не става дума за омаловажаване на констатираните слабости. Общественият интерес бива гарантиран при адекватна подкрепа на съдията да усъвършенства знанията и/или уменията си, за да отговори на очакванията. Кадровият орган дължи да го обезпечи чрез надлежно регламентирана процедура, осигуряваща

своевременно идентифициране и обезпечаване на възможност за отстраняване на дефицитите и проследи резултата.

Промяна в организационен аспект

Освен, че всяка форма на оценка неизбежно предполага субективизъм, смятам за предопределящ резултата и **изследователския подход**. В тази връзка съществен се явява и въпросът **какво се търси и как е обезпечена** ресурсно тази значима за ценностна мотивация на съдията дейност. Застъпвам мнение, че предвид неизбежния субективен елемент наложително е **съсредоточаването на оценъчната дейност в правомощията на единен орган Комисията по атестирането и конкурсите (КАК) може да осигури еднакъв подход**. Смятам за грешка възстановените помощни атестационни комисии (ПАК). Дори да се приеме, че КАК е в състояние да обезпечи единен подход при оценката, непостижимо е унифицирането на прилагания от различните ад хок комисии изследователски подход. Освен това, всеки процес на обобщаване и систематизиране предполага интерпретация. Следователно очакваният резултат от ПАК в една или друга степен компрометираща базата, на която КАК, а и СК на ВСС, се очаква да формират своето решение. Смятам за съществен недостатък и ангажимента на ПАК да атестира, съвместявайки тази значима за системата дейност с различните графици и ангажменти на атестиращите.

Давам си сметка, че предвид естеството на дейността КАК се нуждае от кадрово обезпечаване, както и че понастоящем липсва мотивация за участие в работата на този орган. Наложителен е анализ на причините. Важно е да разберем какво разочарова или отблъсква подходящите да дадат своя принос за реализация на тази дейност, която намирам за основополагаща при ценностно ориентирано мотивиране. Според мен подходящо разработена анкета сред бившите членове на КАК и отговарящите на критериите да бъдат такива е в състояние да осигури нужната информация. Допускам обаче, че сред причините са наложеният оценителен модел, липсващата адекватна логистична подкрепа и безпринципната корекция на дадени оценки от СК на ВСС. Вярвам, че осмислянето на атестационната процедура като форма на подкрепа е реален мотивационен фактор. Същевременно словестният портрет обективно ангажира кадровия орган да основе крайната си оценка на конкретно идентифицирани качества.

Отчитам и че естеството на дейността изисква сериозна логистична подкрепа за персонално ограничен състав на КАК. Присъствах на обсъждане на тези проблеми, където бе споделена идея за привличане в качеството на експерти на пенсионирани съдии. От колеги съм чувал, че такава е била практиката на Министерство на правосъдието по времето, когато е било ангажирано с инспектиране на съдилищата. Намирам този подход за напълно приложим и понастоящем като, с оглед изключването на потенциален конфликт на интереси, привлечените експерти не следва да консултират спореци страни независимо дали в качеството на адвокати или под друга правна форма. Аналогично на избора на членове на КАК пленумите на ВКС и на ВАС могат да делегират доверие на разпознати авторитети, които да бъдат привлечени като експерти. В тази процедура обаче **КАК** **пряко следва да е ангажирана с гарантиране на идентичен подход при събиране и оценка на информацията.**

Смятам също така, че значителна част от обобщаването на нужната информация, което на практика се очаква от ПАК, може и трябва да бъде осигурена посредством достъпни понастоящем информационни технологии, в която насока следва да се доразвие и ЕИСС.

В случай, че идеята не бъде споделена, при запазване на действащата понастоящем система не намирам основание КАК да връща на П|АК предложен вариант за атестация, когато съставът не е в състояние да гарантира доработката в конкретно предписан разумен срок. Констатираната непригодност на предложеното пряко ангажира КАК със събиране на необходимата информация, анализирането и нейната оценка.

Намирам за проблемна възприетата понастоящем организация за индексирание на решенията след осъществен институционален контрол. Приемам индексацията като инструмент за систематизира подлежащата на оценка в атестационната процедура информация, изискващо и разумна гаранция за обективност. Както е имал повод да посочи КСЕС атестацията на съдията не се припокрива с резултата от институционалния контрол. Смятам, че бидейки непосредствено ангажиран с разрешаването на конкретния спор съдия-докладчикът, от когото се очаква да отрази индекса, не е в състояние да обезпечи обективност. Утвърдената процедура по възражение формално осигурява участие на заинтересования съдия, но неоправдано ангажира ресурси - време и усилия. Смятам, че индексирание от страничен на

институционалният контрол наблюдател, запознат със съдебната практика съставлява разумна гаранция за обективност. Затова приемам, че предходната практика индексите да се поставят от един или ограничен кръг съдии, които не са участвали при институционалният контрол обезпечава нужния в случая страничен поглед. Освен това, понеже адекватната класификация на конкретния акт придобива ключово значение в атестационната процедура, намирам за удачно евентуално възникнал спор за правилната индексация на акта да бъде пряко изследван от КАК.

Промяна в съдържателен аспект

Споделям тезата, че преминал институционален контрол е основа и за качествена оценка на работата. Изключителна отговорност на магистрата е да осигури разрешаване на всеки поставен пред него въпрос съобразно смисъла на формално очертаното правило за поведение. От тази гледна точка и при липса на формирана задължителна съдебна практика магистратът не само може, но и дължи непосредствено да изследва съдържанието на правилото. Ето защо смятам за наложително в рамките на атестационната процедура и с оглед нормативно предписания показател за оценка – основание за ревизия на постановения акт, да бъде утвърдена категорията **„противоречива практика“**. Приветствам включването на този критерий в актуалните понастоящем индекси, но намирам за проблемно ограничаването му до противоречива практика на касационната инстанция. Има редица въпроси, чието разрешаване не достига до разглеждане по същество от касационната инстанция, но поставя оценката на съдебния акт в зависимост от следваната практика на въззивния състав. Фаворизирането на касационната инстанция е неоправдано и предвид изрично нормативно отречения задължителен характер на казуистичната практика на ВКС (чл. 290 ал. 3 ГПК).

С оглед принципа за върховенство на закона утвърдената свобода на преценка бива ограничена единствено от авторитетното тълкуване за смисъла на правна норма. Принципът на правна сигурност макар и да предпоставя безусловно необходимата предвидимост на съдебния акт, не освобождава съдията (без оглед на съда, в който правораздава) да гарантира върховенството на правото. В този смисъл противопоставено съображение на предходно застъпена теза при неизследвани до момента съображения пряко ангажира решаващият съд да осигури утвърдения стандарт за разрешаване на повдигнатия спор при пълно и обстойно изследване на наведените доводи. От

друга страна потискането на възможна интерпретация на закона, обезпечаваща достигане на по-високо ниво на защита на субективното право, пряко се конфронтира с очакването случаят да бъде разрешен в съответствие с духа на закона. В тази насока разбирам противоречивата съдебна практика в очертания аспект като необходима фаза в процеса на утвърждаване смисъла на закона. Затова и утвърдената добра практика изрично предписва възможност за отклоняване както от следваната до момента практика от самия съдия, така и от предходно формирана незадължителна съдебна практика (срв. пар. 49 от [Становище 11 \(2008\) на Консултативния съвет на Европейските съдии \(КЕСЕ\) на вниманието на Комитета на министрите на Съвета на Европа относно качеството на съдебните решения](#)) и то без оглед дали и доколко адекватната в случая теза е била възприета вече от състав на касационната инстанция. Практиката не става противоречива, понеже състав на ВКС е възприел две различни правни становища, а тъй като различни съдилища по идентични казуси застъпват различни правни становища.

Несъмнено противоречивата съдебна практика провокира несигурност за търсещите правосъдие. Това е проблем, но той е системен. Безкритично прилагане на предходно формирана практика (въпреки принципно обосновимо основание за отклонение от нея) осуетява развитието на правото. Затова и достигнатият различен извод в рамките на институционален контрол сам по себе си не разкрива дефицит в работата на магистрата (срв. пар. 74 от [Становище 11 \(2008\) на Консултативния съвет на Европейските съдии \(КЕСЕ\) на вниманието на Комитета на министрите на Съвета на Европа относно качеството на съдебните решения](#)) Периодично отчитаните брой отменени и потвърдени актове са критерий за оценка ефикасността на системата като цяло или териториално, съответно функционално обособени нейни органи, която обаче не се припокрива с оценката на професионална пригодност на съдията (така изрично пар. 62 от Становище № 11 и пар. 34 от [Становище № 6 \(2004\) на Консултативния съвет на европейските съдии \(КЕСЕ\) на вниманието на Комитета на министрите на Съвета на Европа относно справедлив процес в разумен срок и ролята на съдията в процеса като се вземат предвид алтернативните способи за разрешаване на спорове.](#))

Законът отдава изрично значение на отменените актове и в частност на причината за това. Ангажимент на кадровия орган е да утвърди механизъм за справедлива оценка качествата на съдията въз основа резултата от институционалния контрол. Статистиката работи с бройки дела, а актуалната практика придава меродавност на количественото измерение на този критерий. Възниква обаче въпросът адекватна ли е оценка, основана на

трайно следвана от съдията и несподеляна от въззивната инстанция практика (довело до множество отменени актове), ако впоследствие тази практика бъде утвърдена с тълкувателно решение? Смятам, че тази хипотеза онагледява несправедливостта на актуалния подход, който, според мен, стимулира конформизъм и по същество препятства развитието на правото. Пропускът на въззивната инстанция да преосмисли практиката си е проблем, но не за съдията, постановил отменяните актове. Затова смятам за наложително преосмислянето на този подход.

Приемам за значима, но трайно пренебрегвана тема и анализът на пилотно съдебно решение. Действащата методология не държи сметка за тези актове, когато са отменени - да си пионер категорично не е същото като да вървиш по вече прокарана пътека. От друга страна тази категория актове изобщо не се отчита, когато бъдат потвърдени. Според мен обаче те са много показателни за качествата на съдията и следва да бъдат отчетени като реално негово лично постижение.

Намирам за обективен показател за принос към развитие на правото и отправено преюдициално запитване, довело до утвърждаване приоритета на европейското пред националното законодателство или промяна в съдебната практика.

Вече стана дума за необедителното разбиране на кадровия орган да възпроизвежда безкритично в атестационната процедура резултата от институционален контрол. Ако в рамките на конкретното дело решението на висшата инстанция слага край на спора - даденото решение **обвързва страните и ангажира всички други съдилища да го зачетат**, наложителен е принципно различен подход при оценка работата на съдията в атестационна процедура. Институционалният контрол се ограничава до оценка на дадено вече разрешение - в една или друга степен проблемът е очертан и е обоснован конкретен подход за разрешаване на спора. Същевременно дадената от горната инстанция оценка за съответствие често не подлежи на преоценка. Ето защо приемам за определящо не изходът от спора, отразен в крайното решение, а **способността за формулиране и аргументирано отстояване на принципно защитима теза по приложението на закона** (в този смисъл пар. 66 от Становище № 11 на КСЕС) Така очертаният обхват на преценка не касае съществото на спора, поради което и не подлага под съмнение изключителното правомощие на ревизиращия съд да определи решението по

конкретното дело. Затова смятам, че атестиращият орган не само че може, но и дължи на собствено основание да прецени способността у атестираните да прилага утвърдените стандарти в правораздаването и да осигури необходимото признание.

От друга страна, въвеждането на предложения подход, освен че създава съпричастност към развитие на правото у всеки правоприлагащ магистрат, съставлява реално средство за мотивацията му към отговорно осъществяване на правораздавателната компетентност. Възприемането му обезпечава и реална гаранция срещу автоцензурата като възможна форма на засягане на индивидуалната независимост, неизбежно рефлектираща и върху усещането у страните за справедливост.

Освен това, единствено критичният поглед към обосновката на предходно дадено решение и **приоретизирането на аргументите, а не безкритичното подчинение на авторитет**, е в състояние да осигури ценностен дебат за съдържанието на правото. На тази основа логично е и адвокатите да разпознаят своята роля и отговорност при обезпечаване на върховенството на правото, допринасяйки за съкращаване във времето процеса по утвърждаване духа на нормата.

Дължимото признание предполага в атестацията да бъдат отчетени и допълнително осъществените ангажименти извън пряката дейност по правораздаване, но идентифицирани като полезни например за обезпечаване функционирането на съда (заместване на административен ръководител от редови съдия, осъществяване функциите на съдия по вписвания в т.нар. “малки съдилища”) или за утвърждаване авторитета на институцията.

Убеден съм, че ефективно обезпеченото право на участие на оценявания магистрат в атестационната процедура изисква яснота за интерпретацията на всеки идентифициран проблем. От тази гледна точка давани негативни оценки от ИВСС, особено в рамките на проверки, недовели до инициране на дисциплинарна процедура, прилагани като материали към атестационните процедури изискват еднозначен отговор. Приемам за **наложително обсъждането им с атестираните**, на която основа атестиращият орган да формира собствено становище по идентифицирания проблем, което и да огласи в атестационния формуляр. При констатация за необоснована оценка кадровият орган дължи да се противопостави на подобна практика.

Конкурси за повишаване в длъжност

Кой, как и на каква основа избира?

Стана дума, че неспособността на ВСС да гарантира, че извършеният от административния ръководител избор при повишаване в длъжност е основан на доказани в практиката достижения, провокира намесата на законодателя. Огласени обяснения за неубедителни кадрови решения, че се вземат на “бели покривки” (каквито в заседателната зала няма) или пък безкритично възприето предложение с аргумент "не познавам колегата", логично доведе до утвърждаване на конкурсното начало.

Споделям тезата, че и актуалната регулация не е на нужната висота и се налага професионален дебат в тази насока. Известни са ми различни идеи за концептуална промяна на процедурата по израстване в длъжност, но ще огранича изложението си в рамките на съществуващия понастоящем закон, на която основа ще споделя оценката си за работата на настоящия състав на СК на ВСС. Понеже механизмът следва да е единен както за съдиите, така и за прокурорите и следователите, ще използвам и родовото понятие магистрати като излагам своя отговор на оправдания за пречка в законодателството, огласявани и от членове на настоящата СК на ВСС.

Смисъл и приложение на правилата

Споделям оценката, че този състав на СК на ВСС се провали по направлението своевременно кадрово обезпечаване. Пренебрегната бе изрично предписаната периодичност на конкурсите за повишаване - чл. 189 ал. 1 ЗСВ, Според мен не намира опора в закона и лансираното разбиране за обвързаност на конкурсите било то и за едно ниво от приключването на предходно открития конкурс. Смяя да твърдя, че по моя обосновка предходният състав на СК на ВСС преосмисли практиката си и откри процедура за повишаване в окръжен съд преди да е приключила предходната. Конкурсът съвместява публичният интерес правосъдието да се осигурява от магистрати с траен статут и личния интерес на магистрата да се развива професионално. Смятам, че доколкото основание за повишаване е възникнал кадрови дефицит, публичният интерес е и основание за възникване на индивидуалния. Затова и приоритетни са нуждите на органа на съдебната власт.

Кандидатът за повишаване в длъжност е в правото си да реши дали и кога да се включи в конкурс. От него единствено зависи дали да се включи и в следващия конкурс, който логично следва да се провежда за посрещане на **очакван кадрови дефицит** след откриване на предходния конкурс. Понеже конкурсът се открива на база свободна щатна бройка, изключена е опасността от конкуренция между застъпващите се конкурси. Така например обявените като свободни към 11.06.2019 г .8 щатни длъжности в Гражданско отделение и 4 щатни длъжности в Търговско отделение на Софийски градски съд са различни от освободените след тази дата.

Съгласно чл. 188 ал. 1 ЗСВ кадровият орган дължи да планира кадровото обезпечаване. Това ще рече, че СК на ВСС е наясно какви ще бъдат нуждите в рамките на следващата година и тази информация следва да е осигурена още към 30.09 на предходната.

Смятам, че регламентираната процедура по чл. 189 ал. 1 ЗСВ задължава СК на ВСС периодично да открива конкурси. Действително предписаната последователност поставя под въпрос в кой конкретно по-долен съд ще се освободи място. Смятам обаче, че тази несигурност може и следва да бъде ефективно преодоляна чрез инструмента на чл. 193 ал. 6 ЗСВ. Според мен целта на тази норма е именно да покрие **непланирано** възникнал кадрови дефицит. Съобразявайки тази цел срокът (с начало приключване на конкурсната процедурата) е относим не към момента на освобождаване на бройката, а касае правомощието на кадровия орган да приложи облекчения ред. С други думи, по силата на това частно правило СК на ВСС не дължи да чака следваща конкурсна процедура, за да запълни явилния се дефицит, а следва да се възползва от приключилата. При предписаната от закона ежегодност на конкурсите за съответното ниво намирам регламентираното изключение по чл. 193 ал. 6 ЗСВ за приложимо **към всяка освободена бройка след откриване на конкурсната процедура, неподлежаща на планиране.**

Ще онагледя разбирането си с избрания пример за Софийски градски съд. Според годишния доклад на СГС за 2019 г. на 11.11.2019 г. е освободена нова бройка поради спечелен конкурс. Понеже този кадрови дефицит не подлежи на планиране, тази бройка може, а според мен и следва да бъде запазена за процедурата по чл. 193 ал. 6 ЗСВ. Очакваният от закона тримесечен срок за приключване на конкурса обосновава правното очакване, че класираният

“под чертата” ще бъде назначен. Смятам, че такъв подход гарантира нужната предвидимост. Още повече, че в примера нуждата е възникнала и след 30.09.2019 г. - предопределена от законодателя като момент за планиране на конкурсите за следващата 2020 г. За този ред следва да бъдат запазени и освобождаваните длъжности след конкурс за повишаване или преместване.

В годишния отчет за 2019 г. е посочено, че към края на годината в съда са налице 18 свободни съдийски бройки при обявен конкурс за преместване чрез повишаване за 12 бройки. Според правилата на чл. 188 ал. 1 ГПК освободената през месец май бройка поради пенсиониране би следвало да е включена в обявения конкурс на 11.06.2019 г.

Смятам, че при следване смисъла на чл. 189 ал. 1 ЗСВ през 2020 г. следваше да бъде обявен нов конкурс за окръжните съдилища. Ще продължа с примера за СГС. Според годишния доклад за 2020 г. в рамките на тази година поради пенсиониране (предвидимо) е освободена още една бройка. Следователно, тази щатна бройка, както и необходимите в резултат на анализ на актуалната натовареност от останалите 6 бройки следваше да бъдат включени в новия конкурс по общия ред на чл. 189 ал. 1 ЗСВ. През годината обаче са освободени нови щатни бройки. В случай, че конкурсът бе своевременно открит, тези бройки, както и евентуално освободените поради приключен конкурс за по-горен съд през 2020 г. се следват за класираните “под чертата”.

Давам си сметка, че очертаната концепция се разминава с очевидно възприетото понастоящем разбиране за приоритет на конкуренцията по общия ред. Според мен обаче предписаната ежегодност на конкурса изключва нарушение на принципа, че меродавни са обстоятелствата към момента на началото на състезанието. Всички магистрати, изразили желание да се включат в обявения конкурс и отговарящи на формалните изисквания участват в състезанието. Чертата на класирането не разграничава заслужили от незаслужили, а отразява възможното класиране според планираните щатни бройки за заемане по общия ред. Следователно, конкурсното начало е обезпечено в пълнота. Участващите в конкурса демонстрират желание и доказват потенциал да подкрепят съответния орган на съдебната власт.

Вярно е, че развитата концепция препятства неучаствалите в предходен конкурс да се конкурират за непланирано освободените места. Смятам обаче, че конкуренцията сама по себе си не е ценност. Според мен смисълът на конкуренцията е да осигури **своевременно обезпечаване на съответния**

орган на съдебна власт с магистрат, мотивиран да заеме длъжността и доказал се по предписания ред. При отлагане на непланирано освободените бройки за следващ конкурс по общия ред обезпечаването на кадровата нужда от магистрат с траен статут - еднозначно разпозната и доказана в практиката гаранция за индивидуалната независимост, е практически непостижима. Смятам, че този обществен значим интерес е с приоритет пред личния да се конкурираме с всички останали за всяка освободена щатна бройка.

Освен това, ангажиментът на класирания под чертата да се състезава на общо основание и в следващ конкурс води до фаворизиране на състезанието без реална полза за системата, но при гарантирано напрежение за участниците. Изборът се прави от различни хора - комисии с различни членове, което логично предпоставя и различен подход при преценката. Смятам, че този неизбежен недостатък придава не малко значение и на късмета. Ето защо липсва реална гаранция, че последваща конкурсна процедура по общия ред ще осигури израстване на действително по-подготвения, но по една или друга причина неучаствал в предходната процедура. Понеже конкуренцията предполага противопоставяне, логично следва и обтягане на междуличностните отношения.

Намирам също така за значимо, в контекста на нужната предвидимост, следване на обявена от кадровия орган практика. За разлика от правораздавателната функция, основана на вътрешното убеждение на всеки член на колегиален орган, административният орган е изрично обвързан да бъде последователен в практиката си - чл. 13 АПК. Затова намирам за проблемен отказът на този състав на СК на ВСС да следва огласената практика досежно приложение на чл. 193 ал. 6 ЗСВ и спрямо организирания конкурс преди въвеждане на нормата. Несъмнено въпросът е дискуссионен - видно и от развитите различни становища на непосредствено ангажираните с решаването му съдии. Макар и формално инициативата на СК на ВСС да получи подкрепа в рамките на петчленния съдебен състав - окончателната съдебна инстанция, по мое мнение, освен че СК на ВСС пренебрегна принципите на последователност и предвидимост, задълбочи кадровата криза и провокира усещане за неравно третиране.

Организация на конкурсите

Смятам, че и при актуалното съдържание на закона СК на ВСС е в състояние да регламентира конкурсната процедура по начин, обезпечаваш доверие в

резултата. Според чл. 192 ал. 3 ЗСВ освен да подреди участниците в конкурса, комисията следва да представи и мотивирано становище. Законът не предвижда реда за съпоставяне на кандидатите, а възлага това на пленума на ВСС (чл. 194г ЗСВ). Законът указва и обстоятелствата, които следва да бъдат отчетени при преценката за наличие на желаните качества - чл. 191а ал. 1 ЗСВ, но не предписва начина за формиране на тази оценка. Единствено изисква конкурсната комисия да представи освен списък с подредба на участниците и **мотивирано** становище.

Различни състави на ВСС, а впоследствие и на СК на ВСС обясняват избора си с предписаната от закона обвързана компетентност спрямо конкурсната комисия и по мое мнение абдикира от ангажимента си да гарантира професионално развитие за най-подготвените. Дължимата гаранция виждам в описание на доказани в практиката умения като СК на ВСС следва да определи информацията, която да онагледява образа на подходящия за позицията съдия. Убеден съм, че ако тази информация е проверима - отразява **възприети качества, изводими от конкретно проявени способности**, членовете на СК на ВСС могат и дължат да осигурят яснота за причината да бъдат предпочетени класираните кандидати според дължимата от конкурсната комисия писмената мотивировка на избора.

Цифровото изражение на оценката при актуалния подход отразява единствено дадено предпочитание - всеки член на комисията определя число, а резултатът е средно аритметично. **Числото обаче не отразява нищо повече от дадено предпочитание**, което придава значителна тежест на субективния елемент. Вярвам, че оценка за класираните кандидати, онагледяваща мнението на всеки член на конкурсната комисия за наличието на предварително идентифицирани като значими качества, изводими от доказани в рамките на процедурата способности и описанието на свидетелстващите за тях факти и обстоятелства осигурява реална възможност за **словесно охарактеризиране на всеки избран кандидат според възприетите за доказани способности**. Това следва да е и съдържанието на изискуемото от чл. 192 ал. 3 ЗСВ мотивирано становище. Очертаният словесен портрет ще осигури както яснота за кадровия орган за кого гласува, независимо дали съответния член има преки впечатления от работата на класирания или на други кандидати. Смятам, че оповестяването на словесната характеристика осигурява и дължимата отчетност при кадрването. Предполагам, че **възможността както останалите участници в процедурата, така и**

заинтересованата общественост да узнае конкретно разпознатите качества у предпочетените кандидати, ги прави разпознаваеми. От друга страна, очертаните качества ангажират както оценяващите, така и оценяваните. Смятам, че всичко това осигурява реална гаранция за обективност на оценката в конкурсната процедура.

В обобщение на предложения подход смятам, че СК на ВСС може, а в контекста на принципа за предвидимост и дължи да очертае **способности, проявлението на които предвижда по-висока степен на пригодност за по-високата длъжност.** На срещани въпрос както това ще стане ще с преразказано мнение на съдия от Върховния касационен съд, което лично мен ме убеди, че е възможно - *знанието на съдебната практика не е достатъчно, а е необходима способност у кандидата да развива практиката.* Това е повече от логично след като съдиите във върховните съдилища са задължени да осигурят адаптиране на практиката към актуалните обществени отношения. Понеже усъвършенстването на правоприлагането е всеобщ приоритет не виждам пречка този критерий да се приложи и при останалите съдилища. Смятам, че именно при осъществяване на обичайната си дейност съдията е в състояние както да формира нова практика (при промяна на законодателството), така и да предлага преосмисляне на актуалната практика. Това предполага обективирана и аргументирана теза в съответния акт, осигуряващо и проверимост на този показател. Не ми е известно обаче такъв показател да е включен сред подлежащите на преценка при оценяването. Вярно е, че както при атестирането, така и в конкурса всеки съдия може да представи актове, които намира за показателни за професионалните и нравствените му качества, но **цари неяснота какво точно търси конкурсната комисия.** Убеден съм, че е възможно да бъдат идентифицирани и формулирани и други способности, необходими за ползотворно упражняване на функцията в съответния орган на съдебната власт. Оповестяването им ще подпомогне всеки кандидат да подбере и представи актове, които смята, че онагледяват указаните способности. Затова вярвам, че огласяването на конкретните способности като обект на изследване в рамките на формалната проверка, е реална гаранция за предвидимост и проверимост на резултата, неизбежно формиращо и усещане за обективност на процедурата.

Възприемането на очертаня подход ще преодолее проблема на бланкетното възпроизвеждане на абстрактно визирани в закона качества - споделено

затруднение и от настоящи членове на СК на ВСС (срв. т. 10 от протокол № 33/06.10.2020 г. -

<http://www.vss.justice.bg/root/f/upload/29/pr-33-06-10-2020-sk.pdf>. Оказва се, че дори и кадровият орган не разбира защо са подредени кандидатите в предложения ред.

Гаранцията за обективност на избора не би била пълна при отсъствие на ефективна и своевременна съдебна защита. Давам си сметка, че този въпрос излиза от пряката компетентност на СК на ВСС, а и на ВСС, но си мисля, че са налице достъпни средства за административния орган да повлияе на обезпечаването ѝ.

Споделям тезата, че съсредоточаването на делата по обжалване на кадровите решения в едно отделение на ВАС не е оправдано. Смятам, че специализацията е мислима, доколкото произтича от специфика в материята на правния спор, налагащ и по-тясно профилирани познания. Не виждам обаче такава специфика по посочените дела.

Специализацията принципно може да бъде оправдана и с постигане на по-висока експедитивност (чл. 119 ал. 6 ЗСВ) при достигната висока степен на натовареност, доколкото сама по себе си предполага задълбочени познания и логично обуславя по-висока оперативност. Практиката обаче доказва, че делата по обжалване на конкурсите макар и да се гледат от специализирано за целта отделение на Върховния административен съд, продължават неоправдано дълго. Следователно този присъщ за специализацията ефект в случая е непостижим.

Известно предимство на специализацията е и ограничаването на противоречивата практика. За съжаление обаче опитът показва, че и тази полза не е гарантирана.

В контекста на общата отговорност за обезпечаване на своевременно кадрово обезпечаване не виждам разумна пречка за СК на ВСС да идентифицира тези проблеми и да сподели вижданията си за разумния срок за приключване на тези дела (при утвърдената практика да се изчаква приключването на оспорен конкурс този проблем придобива изключително значение). Председателят на ВАС е член по право на СК на ВСС, а отговорността на неговия пост го ангажира да разработи работеш вариант за преодоляване на идентифицирания проблем. Смятам, че в тази насока съществуват различни

варианти, които следва да бъдат обсъдени и възприети от съдиите като същевременно организацията на делопотока им осигури необходимото време за съсредоточаване на вниманието върху спора.

Смятам, че ефективната защита предполага и последователна практика на ВАС по делата, касаещи професионалния статут на магистрата. При констатирана противоречива практика на ВАС и бездействие при упражняване на правомощието по чл. 114 ал. 1 т. 4 ЗСВ от страна на председателя на ВСС не виждам пречка кадровият орган - в случая СК на ВСС, да идентифицира проблема и да ангажира вниманието на председателя на ВАС за нуждата от утвърждаване на практиката. Законът не ограничава източниците на информация, обуславящи упражняване на инициатива за инициране на тълкувателно дело. Лично аз не виждам причина да бъде пренебрегната идентифицирана при тези обстоятелства необходимост от уеднаквяване на практиката, какъвто пример дава и практиката на Върховния касационен съд.

Дисциплинарна отговорност

Приемам, че тази форма на въздействие следва да бъде концептуално утвърдена като **крайно средство, приложимо само след непостигната промяна въпреки оказана адекватна подкрепа на магистрата.**

Неспособността магистратът да разпознае собствения си принос към констатирано необосновано забавяне в производството въпреки адекватно дадена му обратна връзка, предоставена подкрепа и обективно съществуващата възможност за отстраняване на причината за забавяне, ангажира административния ръководител на съответния орган да пристъпи към предписаните от закона форми на поправително въздействие.

Невъзможността за преодоляване на проблема и с предоставените на административния ръководител средства за корективно въздействие предпоставя своевременно ангажиране дисциплинарната власт на кадровия орган – съответната колегия на ВСС.

Същевременно с оглед превантивен ефект, а и в контекста на индивидуалната независимост, смятам за наложително да бъде утвърдено производство на предварителна проверка на предпоставките за образуване на производството, която да включва и преценка за очертаната последователност на въздействие.

Когато процедурата на подкрепа не е проведена ефективно образуването следва да бъде отказано, а на административния ръководител да бъде дадено конкретно предписание за необходимите действия с оглед оползотворяване потенциала на очертаната предварителна процедура.

Образуването на дисциплинарно производство следва да бъде отказано и когато описаното поведение не сочи на дисциплинарно нарушение, ангажиращо кадровия орган. Същевременно смятам, че установена липса на основание за образуване на дисциплинарно производство по искане на административен ръководител на съд или пряко ангажирана дисциплинарна отговорност с наложена забележка пряко **ангажира СК да извърши проверка за следвания управленски подход**. Административният ръководител дължи безпрекословно да зачита индивидуалната независимост, поради което всяка форма на въздействие бива оправдана само ако и доколкото се налага коригиращо въздействие. Дадената негативна оценка неизбежно ангажира време и внимание и в крайна сметка пречатства пълноценното упражняване на длъжността. В предлаганата проактивност на СК при необосновано иницирано дисциплинарно производство или ангажирана отговорност виждам реално средство за предотвратяване на нерегламентиран натиск с привидно законни средства.

Несъмнено, административният ръководител е човек и не е имунизиран срещу емоционално повлияно поведение. Вярвам обаче, че именно в рамките на очертаната проверка досежно управленския подход следва да бъде установена конкретната причина. Ако поведението е резултат на наложен авторитарен стил на управление, този административен ръководител очевидно не притежава лидерски качества, а действия, основани на авторитета на силата са несъвместими с длъжността председател на съд.

Намирам също така нормативно утвърдената **конфиденциалност на дисциплинарното производство за гаранция както за обективност на проверката** за способността у магистрата да съблюдава високия стандарт на професионално отношение към работата си, **така и за поддържане професионалния му престиж**. Именно защото авторитетът на правосъдието непосредствено зависи от този на пряко овластените да правораздават, огласяването на производството обективно е в състояние да породи недоверие у страните, разчитащи на ангажирания в производството магистрат. Както е имал повод да посочи и КСЕС опасността резултат от индивидуална оценка,

който би дискредитирал съдията пред обществеността, може да го направи уязвим (срв. т. 48 от [Становище № 17 \(2014\) относно оценката за работата на съдиите, качеството на правосъдието и зачитането на независимостта на съдебната власт](#)). При тези съображения намирам за необходимо да се преосмисли практиката за публично огласяване на имената на магистрат, срещу когото е образувано дисциплинарно производство.

В случай, че кадровият орган не вижда пречка санкционираният магистрат да продължава да осъществява функциите си, разгласяване на образувано срещу него дисциплинарно производство може да бъде оправдано единствено с конкретен, по-висш интерес. Такъв случай, според мен, се явява публично огласен проблем. В тази хипотеза оповестяването на предприетото действие е форма на отчетност и утвърждаване на разбирането, че всеки ще бъде съден според правилата. Извън тази хипотеза обаче не виждам реална полза за обществото, но споделям тезата, че съществува опасност за накърняване индивидуалната независимост.

По аналогични съображения би следвало да се прецени доколко разкриване самоличността на санкционирания магистрат във всички случаи е обществено оправдано. Адекватното корективно въздействие спрямо магистрата се изчерпва с ангажиране на предписаната в закона негова лична отговорност. Когато повод за образуване на дисциплинарното производство са били изнесени в публичното пространство данни срещу конкретен магистрат с оглед принципа на отчетност смятам за оправдано и огласяване на взетото решение. Извън тази хипотеза обаче не намирам разумна причина за непредвиденото в закона обществено порицание.

Когато в рамките на дисциплинарното производство не е установено нарушение, това следва да бъде указано по начин, изключващ интерпретация за “замазан” проблем. Освен това, доколкото публичното обругаване е сериозен стресогенен фактор наложителна е проактивност от страна на органа и консултиране на подхода за отстояване на професионалното му достойнство включително и досежно начина на оповестяване на решението.

За разлика от хипотезите на дължимо поведение, които са практически неизброимо, констатираните нарушения позволяват очертаване на недопустимо поведение. Затова и ако личността на санкционирания магистрат сама по себе си не обосновава достоен за защита обществен интерес, смятам за наложително огласяването на констатираното нарушение

и определеното за него наказание. Тази общодостъпна информация, освен че би осигурила характерната и за дисциплинарната отговорност превантивна функция, позволява и утвърждаване на последователна и предвидима дисциплинарна практика – **при аналогични предпоставки да бъдат предприемани еднакви мерки.**

Споделям тезата, че единствено наличието на високи нравствени качества у обезпечава ефективно изпълнение на правораздавателната функция и утвърждава доверието в съдебната власт. Кодификацията на желаното поведение е обективно непостижима. Намирам за полезно обаче въвеждане на механизъм за подкрепа в хипотези, провокиращи колебание за допустимостта на определено поведение. Доколкото ми е известно такъв подход е утвърден в Германия и Испания като е осигурено мнението на емоционално необвързан с конкретната ситуация, но професионално ангажиран страничен наблюдател. Приемам тази функция за присъща на етичните комисии, действащи на ниво орган, в който магистратът осъществява функцията си. Намирам етичната комисия и за съществен елемент от механизма на самоуправление. Предвид ограничения понастоящем обхват на дейност обаче необходима е намеса от страна на ВСС за структуриране на процедура, годна да оползотвори потенциала на този съвещателен по своя характер орган и като средство за индивидуална подкрепа за преценка на дължимото поведение от страна на магистрата. Същевременно намирам за удачно даденото при тези условия разрешение на конкретния проблем да бъде разпространено.

Същевременно наложителни са гаранции, че и практиката на етичните комисии няма да засегне индивидуалната независимост. Като цяло намирам за проблемно ангажиране с решаване на етични въпроси етичната комисия на институционално по-високо стоящ съд. Етичната комисия няма и не може да има контролно правомощие. Същевременно като всяка проверка и иницирираната от етичната комисия провокира напрежение, поради което включването на съдията (с очакване да изрази становище) следва да се предхожда от еднозначен извод, че сигналът сочи на поведение, неответно на етичните правила.

Освен това, при възприетия от законодателя подход самият съдия или съдебен състав да преценява предпоставките за отвод, ролята на етичната комисия може да бъде единствено съвещателна. Правомощие и изключителна

отговорност за решаващия състав следва да остане дали да се отведе включително и дали да се съобрази с дадена от комисията оценка. Приемам за недопустимо изискване на обяснение за причините, поради които не е даден отвод. Наличието на основание за това може и следва да бъде преценявано единствено в рамките на институционалния контрол по конкретното производство.

Понеже етиката не произтича от конкретно предписано задължение, а на общоутвърдено разбиране за приемливо или желано поведение, смятам за удачно при оценка на конкретно действие или бездействие на свой член, ВСС да се допита до редовите магистрати. При все, че единствено ВСС е овластен да вземе окончателното решение, консултираното мнение за съответствието на конкретно описано поведение на етичните правила осигурява странична гледна точка, която следва да бъде обсъдена. Намирам такъв подход за реална гаранция и срещу евентуално притъпена чувствителност у членовете на ВСС, логично обяснима при трайни професионални отношения или други особени отношения с уличения член на колективния орган.

Натовареност

Измерване, нормиране и управление

Приемам **нормата за натовареност като основополагаща при обезпечаване на справедливо решение в разумен срок.** Съдията дължи да отдаде необходимото внимание на всяко възложено му дело, което неизбежно ангажира време. Затова намирам възприетия и понастоящем подход нормата на натовареност да се съизмерва с необходимото време като единствено възможен. Смятам, че нормата на натовареността проявява значение в няколко насоки.

От една страна **предварително оценената тежест на делата позволява планиране на делопотока и онагледява потенциала на съответния съд да осигури дължимия резултат в обещания от закона срок.** Това обаче далеч не е достатъчно. Типизирането на делата не държи сметка за неизбежните специфики при отделните дела. При утвърдения подход за случайно разпределение на делата вероятността оценено като по-тежко дело да се компенсират с постъпили по-леки дела от същия или друг тип не гарантира равномерно натоварване. Затова смятам, че единственият обективен измерител на натовареността е реално извършената работа по всяко дело.

Воден от това си разбиране в предходната си концепция развих идеята за необходимост от оценка на натовареността въз основа на извършени **процесуални действия** и я отстоявах в рамките на организираното обсъждане на СИНС от СК на ВСС. Тезата частично бе подкрепена от колеги, редуцирайки я до съществени процесуални действия и бе възприета от СК на ВСС.

При положение, че ЕИСС не обезпечава интегриране на предходно съществуващите деловодни системи ограничаването до регистрираните от нея постъпления изкривява представата за реалната натовареност поради изключване на дела, чието администриране обективно ангажира време и понастоящем. Затова смятам, че **оценката за степента на натовареност на съдилищата следва да отчита всички подлежащи на разглеждане дела.**

Съдията е незаменим както при изпълнение на възложената му функция, така и при реализация на други значими интереси в това число и грижа към близки или низходящи, зависими от неговото влияние. Затова и очакваното усилие освен да е обективно възможно не следва да е за сметка нито на здравето или живота на съдията, нито за социално значимите му ангажименти извън сферата на правораздаването. По тези съображения приветствам утвърдената норма за дължимо време от съдията в рамките на календарната година, очертаващо и капацитета му да поеме възложена работа. Затова и приемам за непосредствен ангажимент на СК на ВСС разработването на методология за **предотвратяване на неразумната индивидуална натовареност**, препятстваща в крайна сметка и приключване на делата в разумен срок.

Според мен справедливата норма за натовареност изисква да се отчита и обективно предпоставената необходимост от допълнително време за придобиване на **специфични знания и умения**. Поемайки самостоятелен състав доскорошният младши съдия се нуждае от повече време в сравнение с районния съдия с опит. От допълнително време се нуждае и магистрат, постъпващ в системата при външен конкурс.. Промяната на материята предпоставя период на адаптация, което също така изисква повече време за придобиване на специфичната компетентност. Дори и смяната на състава налага допълнителни усилия за опознаване на висящите дела. От друга страна, специализацията и рутината обективно спестяват време. Обратно, липсващата специализация (каквато е практиката в т.нар. “малки съдилища”)

изисква допълнително време за подготовка при разглеждане на възложените дела. Очевидно е, че необходимото време за единица типова дело за съдиите в специализирани състави и средно претегленото време сред съдиите в очертаните хипотези е различно. Единствено отчитането на тези специфики дава възможност за съотнасяне на нормата на натовареност към обективно различните случаи и в крайна сметка за повишаване на усещането за нейната справедливост. Системата не отчита тези специфики понастоящем.

Смятам, че усъвършенстването на системата за измерване на натовареността предполага **периодична преоценка за адекватността на определените времеви стойности** на процесуални действия, чиято меродавност обединява мнозинството съдии. Тази необходимост произтича както от постоянно увеличаващата се правна тежест на делата в контекста на постоянно усложняващите се обществени отношения (включително и произтичащи от членството в Европейския съюз) така и за идентифициране на добри практики при управление на делата. Идентифицирането на персонален подход, довел до икономия на време и в крайна сметка справяне с по-висока натовареност в рамките на дължимото работно време е основание за отличаване на приложилия го съдия. Огласяването на установения подход е и негов реален принос за оптимизация на съдебната система като цяло и очевидно надскача изискванията за заеманата длъжност, обосновавайки и адекватната оценка при атестация.

Смятам обаче, че и идеалната система за измерване на натовареността не би била в състояние да обезпечи ефективно използване на обективно ограничения ресурс. Споделям тезата, че високата мотивация е средство за справяне и с по-висока натовареност. Доказано е обаче, че хроничното състояние на недостатъчни ресурси за посрещане на отговорности е сериозен стресогенен фактор и продължителното му въздействие засяга мотивацията и уврежда здравето на съдията. Затова и застъпвам теза, че отговорността за справяне с натовареността е споделена между съдията, който дължи да оползотвори обективно ограничения времеви ресурс и управляващите системата, които са в състояние да оптимизират било делопотока, било разпределението на функциите в процеса на администриране на делата. Ето защо смятам за **наложително управление на натовареността** - пряко наблюдение от страна на административните ръководители на процеса на администриране на делата и своевременно предприемане на адекватни мерки, предотвратяващи струпване на делата с неизбежния от това резултат -

забавено правосъдие. Пряк ангажимент на съдията е да осигури качеството на крайния си акт, а дължимото внимание към страните по всяко от множеството дела обективно го лишава от възможност да използва определения срок по всяко дело. От тази гледна точка намирам за обективно възможно системата за измерване на натовареността, въз основа на информацията за актуалния ангажимент и утвърдения като присъщо необходимо време, да оповестява очаквания период за приключване на всяко дело. Тази информация следва да се отчита и анализира както от административното ръководство, така и от ИВСС, чиято практика показва, че трайно игнорира вършената работа извън конкретно обсъжданото дело. Адекватно вложеното време по други дела, довело до забавяне на проверяването, сочи за системен проблем, а не за такъв под контрола на проверявания съдия.

Смятам, че унифициран подход за управление на натовареността е в състояние да обоснове изключение от принципа за случайно разпределение на делата между всички съдии. Приложението му ще предотврати и изкустителното за административните ръководители и ИВСС фаворизиране на сročността за сметка на качеството на работата или в ущърб на професионалното достойнство на редовия съдия. Същевременно приложен от административен ръководител иновативен подход за оптимизация на организацията, довело до повишена ефикасност, е реален принос за оптимизация на методологията и предполага нейното идентифициране и адекватно признание.

Предположението, че съгласно правилата на статистиката, концентрация на времеемки дела у един съдия е малко вероятно, не дава гаранция, че няма да се случи. Напротив, опитът показва, че дори едно дело може значително да се откроява от всички останали дела и да ангажира допълнителен ресурс, който понастоящем не се регистрира. Това е проблем, но не за съдията, а за органа на съдебната власт. Очевидно е, че концентрираното внимание върху ресурсоемко дело лишава от внимание страните по останалите дела, възложени на същия съдия. Системата на случайния избор не изключва опасността един съдия да поеме повече **времеемки дела** включително в рамките на унифицирания еднакъв индекс. Не подлагам на съмнение и вероятността забавянето по едно или няколко дела да се дължи на несвършенства във възприетата организация на дейността на съдията. Смятам обаче за пряка отговорност на административното ръководство

своевременно да идентифицира причината за забавянето и в рамките на процедура за неформална оценка да осигури адекватна подкрепа¹ - **споделено наблюдение и обсъждане на реални варианти за оптимизиране на работата.**

От друга страна, спестеното време в сравнение със осреднени показатели при аналогични условия предполага проучване на приложения подход от съдията. Приемам доказан при тези условия подход и оценен от административното ръководство като ефективен и ефикасен като основание за отличаване на приложилия го. От друга страна споделената добра практика по администриране на делата, а и структуриране на съдебния акт включително за необходимото съдържание на съдебното решение от гледна точка на изискването за яснота² обезпечават усъвършенстване на дейността по управление на делата и в съда като цяло. Затова си мисля, че такъв подход е **реално, но неизползвано понастоящем средство за подкрепа** на съдии, срещащи затруднение при администрирането на дела.

Отчитането на предполагаемата заетост е полезно за ефективното управление на натовареността. Индикацията, че постъпленията предполагат свръхнатовареност в бъдещ момент открива **възможност за предприемане на организационни мерки на ниво орган на съдебната власт** и в крайна сметка - предотвратяване на прекомерното забавяне.

Констатирана от административния ръководител невъзможност да осигури адекватна подкрепа обаче, особено когато тенденцията касае по-голямата част от магистратите, е повод да сигнализира СК на ВСС. Намирам потърсена при тези условия подкрепа за пряко ангажираща СК на ВСС да съдейства като предложи решения, почиващи на обоснована оценка за ефективност. Страничният поглед върху проблема гарантира и различна перспектива. Намирам за напълно възможно и на база наблюденията върху управленските решения в различните съдилища да бъде споделен доказан вече управленски подход.

Несъмнено съблюдаването на законните и/или инструктивни срокове е социална ценност, но е и обективно недостижима при отсъствие на нужните ресурси. Законът обещава срокове на всеки, потърсил защита пред съд без обаче да отчита броя на случаите, очакващи правосъдие. Логично е и страните да не се интересуват от актуалните ангажименти на съдията, а да очакват обещаното им от закона решение в разумен срок. Смятам обаче, че те

са в правото си да **бъдат информирани за реалните възможности на системата, чиято намеса търсят**. С оглед обективно ограничения ресурс време и неподлежащия на контрол делопоток практиката утвърждава инструктивни срокове, които обаче също не държат сметка за актуалното състояние. Ето защо отразената **прогнозна продължителност на делото в електронното дело**, освен че е форма на дължима, според мен, отчетност на системата за потенциала ѝ да посрещне очакванията на страните, ги подпомага да реализират информирания си избор дали да разчитат на съда да приключи делото им (когато му дойде редът) или да потърсят алтернативен способ за разрешаване на спора.

От друга страна достигнат от СК на ВСС извод, че затруднението произтича от **неефективни процедури** например, дава повод въпросът да бъде поставен на вниманието на законодателната власт чрез министъра на правосъдието предвид законодателната му инициатива, съответно непосредствено на законодателната власт при периодичните доклади в обосновка на искания за ресурсно обезпечаване или законодателни промени. Така например, както е посочил и КСЕС, ефикасността на съдебния процес е обусловена от процесуална възможност за съдията да определя реда, обезпечаваш необходимото внимание към конкретното дело. Затова намирам за неоправдана обусловеността на процедурата по чл. 237 ГПК и чл. 238 ГПК от нарочно искане на страната. Бездействието на страната ангажира съда да обсъжда обстоятелства, които самият законодател не смята за значими в отношенията между страните. Това обаче реално ангажира време.

Смятам за неоправдано ангажираща ресурси и **процедурата за поправка на протокол** при извършен звукозапис. Опитът показва, че тази процедура обичайно не разкрива твърдяните грешки. Не виждам пречка при основателност на молбата поправката да бъде извършена в закрито заседание и оповестена на страните, доколкото и съдът дължи да се съобрази със съдържанието на процесуалните действия, отразено в съдебен протокол. Така или иначе спорът за съответствие на отразеното в протокола и действително случилото се в съдебно заседание придобива значение в рамките на контролна процедура, при която съхраненият запис осигурява на контролиращия непосредствени впечатления. От тази гледна точка повторната интерпретация на случилото се от съдебния състав при съвместно изслушване на записа е лишено от практическа полза.

Друга възможност за законодателна намеса е промяна в местната или родовата подсъдност. Когато данните позволяват да бъде прогнозиран благоприятен ефект от евентуална промяна, ВСС дължи да я обоснове и да я отстоява пред министъра на правосъдието, имащ право на законодателна инициатива, съответно в годишния си доклад, представян пред Народното събрание.

Възможност за редуциране натовареността на съда, а и на прокуратурата е въвеждане на **възстановителното правосъдие** като възможна алтернатива при т.нар. леки престъпления, особено когато въздействието върху накърненото обществено правоотношение предполага активно съдействие от страна на извършителя или е причинява вреда. От тази гледна точка намирам за изключително подходяща тази процедура **при неизпълнение на съдебно решение за издръжка, неизпълнение на съдебно решение за упражняване на родителски права или режим на лични отношения**. В тези случаи корекционното въздействие в максимално кратък срок е от изключителна важност, на която формалният процес не би могъл да отговори. Освен това, съдебната намеса не е в състояние да ангажира адекватно извършителя на противоправното деяние да изпълни ефективно задължението си, от което обаче се нуждае правоимащият. Дори нещо повече, логично е да се очаква, че наказанието предполага и опасност от допълнително обременяване на взаимоотношенията и на практика защитата остава химера.

При пътно-транспортни произшествия с причинена лека телесна повреда или причинени материални щети своевременно развилата се процедура при осигурена възможност за участие и на застрахователя, е реално средство за своевременно намиране на удовлетворяващо пострадалия решение.

Смятам, че поетата отговорност за случилото се от страна на дееца (което е и предпоставка за пристъпване към възстановителното правосъдие), може да осигури очертаня резултат - усещане за справедливост, и то без да бъде ангажиран ресурс на съдебната система, освен когато това е наложително. Широкото припознаване на тази възможност - идеята има бъдеще само ако е подкрепена от мотивирани магистрати, предполага и организационното осигуряване на услугата посредством съвместяване на доказан чужд опит при отчитане и на националната ни специфика.

Пряко влияние върху степента на натовареност имат организацията на работния процес в това число оползотворяване потенциала на информационните технологии. Тези елементи от процеса на управление на натовареността са под непосредствен контрол на ВСС.

Оптимизация на работния процес

Смятам за наложителен **функционален анализ на дейността по администриране на делата с цел оптимизиране на този процес**. Остойносттаването на отделните процесуални действия от гледна точка на вложеното в тях време позволява реална представа за ресурса, който може да бъде освободен при реорганизация на дейността по администриране на делата или оптимизация на регламентирани процедури.

Намирам за крайно наложително да бъдат утвърдени конкретни **мерки за съсредоточаване вниманието на съдиите върху интелектуалните аспекти при управление на съдебните процеси и вземането на решения** (срв. [т. 19 от Становище № 11](#)) като смятам, че част от тях могат да бъдат и организационни. В тази насока предлагам:

1. **Делегиране на компетентност на съдебната администрация при движението на делата - отстраняване на нередовност**. При условията на свръхнатовареност незначителната тежест от времева гледна точка на действията по администриране на отделно дело изземва значителен ресурс на съдията.
2. Непосредственият контакт между резултатно ориентиран служител в съдебната администрация и страната в момента на депозиране на искания по делото е и реално средство за обезпечаване надлежното упражняване на процесуалното действие – липса на подпис, описани, но неприложени доказателство за внесена държавна такса или пълномощно с обвързващи страната указания. Отстраняването на такава нередовност спестява последващи усилия както на съда, така и за страната.
3. Възстановяване на практиката постъпило искане, предполагащо **предварително внесена държавна такса** да бъде образувано в дело и съответно разпределяно на съдия само при наличие на доказателство за внесена държавна такса. При положение, че самият закон предпоставя търсената защита от предварително платена държавна такса като установява и механизъм за определянето ѝ не виждам пречка

изпълнението на това задължение да бъде обезпечено от съдебната администрация, която, след адекватно обучение, да бъде непосредствено овластена непосредствено да комуникира със страната необходимостта от отстраняване на формални нередовности. Тази практика би била и средство за ограничаване избирането на съдия чрез подаване на множество идентични искания без внесена такса. При писмено изразеното несъгласие с указанията от съдебната администрация, делото се докладва на съдията, който преценява коректността на указанията. Когато са неточни, дава нужните указания и осигурява възможност за изпълнението им. Ако възражението е неоснователно - налага процесуалните последици. Практиката показва, че специфични случаи, изискващи съдийска преценка – чл. 72 ГПК, са рядко изключение. Това позволява деловодната система да включва алгоритъм за автоматично извеждане на размера на държавната такса. Сравняването на указаната от системата сума с отразената в платежния документ не предполага специални знания. Не виждам и пречка при затруднение съдебната администрация да бъде подпомагана от съдебните помощници, където степента на натовареност осмисля тази длъжност, а съдия да се намеси едва когато въпросът не може да бъде разрешен при заложения алгоритъм, съответно органът на съдебната власт не разполага със съдебен помощник.

4. **Възлагане на съдебната администрация ръководство на процедурите по ефективна размяна на книжа.** Невъзможността за връчване по посочен адрес предполага изследване на предписани от закона данни и организация на дейността за връчване на новоустановените адреси, например. Делото да се докладва на съдия едва при изчерпване на цялата процедура за следващото процесуално действие при редовно връчване или преценка на начина, по който да бъде осигурено участието на страната в задочния процес.
5. Непосредствена комуникация между съдебните администрации на различните по степен съдилища при администриране на жалби без участието на съдия.

Прекият ангажимент на съдебната администрация с конкретен, дължим от институцията резултат създава **усещане за принос**. Това е доказано средство за мотивация на служителите, водещо до преодоляване на формалното отношение към работата.

6. Преосмисляне на вменения на съдията ангажимент с чл. 78 ал. 3 от Правилника за администрацията на съдилищата. Законът гарантира на страните по делото достъп до съдържащите се в него книжа. Така установената процедура ненужно го затруднява - липсва възможност за каквато и да била преценка от страна на съдията.
7. Ефективно използване на съдебния помощник при подпомагане на съдията в дейности, изискващи правни познания, включително установяване на приложимо право при дела с международен елемент, издирване на практика на Съда на Европейския съюз или Европейския съд по правата на човека, освобождава значителен времеви ресурс.
8. В рамките на НИП изграждане на база данни, съдържаща направени проучвания по т. 7, позволяваща тематична подредба на информацията и търсене по ключова дума/въпрос с препратка към съответните актове.
9. В рамките на законоустановената си дейност ИВСС е в състояние да сравни различни практики по управление на делата и делопотока и след анализ, с оглед кадрова обезпеченост и евентуална специфика в дейността да допринесе за изграждане на стандарт, обезпечаващ оптимално използване на ресурсите в системата като цяло.
10. Споделяне на оценените като добри практики на национално ниво също е форма на реална подкрепа за усъвършенстване на управлението на делата.
11. Както е имал повод да посочи КСЕС ангажимент за оползотворяване на времето в процеса на администриране на делата имат и участващите в процеса адвокати. В тази насока поддържам предложените и през 2017 г. мерки:
 - Утвърден отнапред и надлежно огласен начин на **подредба на входящите книжа**, доказващи надлежно упражненото процесуално действие, спестява време при проверка за наличието на необходимите документи;
 - Смятам за удачно и още при приемане на искане в регистратурата на органа на съдебната власт да бъде извършена **проверка за наличие на предписаните от закона или описани в молбата приложения**. Вложеният при тези условия времеви ресурс обезпечава икономия на безусловно необходимото време и допълнителен ресурс за изготвяне на съобщение, връчването му и отстраняване на нередовността.

- Постъпило искане, предполагащо **предварително внесена държавна такса** да бъде образувано и съответно разпределяно на съдия само при наличие на доказателство за внесена държавна такса. При положение, че самият закон предпоставя търсената защита от предварително платена държавна такса като установява и механизъм за определянето ѝ не виждам пречка изпълнението на това задължение да бъде обезпечено от съдебната администрация. Практиката показва, че специфични случаи, налагащи съдийска преценка – чл. 72 ГПК, са рядко изключение. Това позволява деловодната система да включва алгоритъм, Не виждам и пречка при затруднение съдебната администрация да бъде подпомагана от съдебните помощници, където степента на натовареност осмисля тази длъжност, а намесата на съдия да стане едва когато въпросът не може да бъде разрешен при заложен алгоритъм, съответно органът на съдебната власт не разполага със съдебен помощник. Намесата на съдия, обусловена от писмено изразено несъгласие на страната с дадени ѝ указания, обезпечава достойния за защита интерес на страната.
- Смятам също така, че оповестена **политика за диференцирано администриране на дела** съответно отговарящи на формално утвърдените изисквания за разглеждане на спора по същество от тези, налагащи допълнителен ангажимент било за съдията, било за администрацията, пряко ангажира страната да допринесе за срочното развитие на производството, съблюдавайки. Освен, че не намирам основание да предполагам недобросъвестност от страна на съдията, евентуално констатирани действия, необосновано довели до забавяне на производството, могат да бъдат отчетени в рамките на атестационната процедура. При тези обстоятелства считам, че интересът на страните при диференциран на това основание подход е гарантиран.

Единна информационна система на съдилищата (ЕИСС)

Според мен ЕИСС следва да обезпечи достъп до обобщена и систематизирана информация и гаранция срещу технически грешки.

Споделям тезата, че внедрена понастоящем платформа по съществуото си е деловодна система, не облекчава потребителите си - съдии и съдебна администрация, а ангажира допълнителен, понякога и значителен ресурс в отклонение от формулираната проектна цел: *...развитието на електронното правосъдие да бъде извършвано в контекста на единната СУД с цел значително подобряване ефективността на съдебната администрация и намаляване времето за обработка на дела. Чрез изграждане на веб-базирана ЕИСС ще се осигури инструмент за организиране процесите по управление на дела по електронен път и свързаните с това промени по лесен, интуитивен, законосъобразен и сигурен начин (срв. Дейност 3 от проект Създаване на модел за оптимизация на съдебната карта на българските съдилища и прокуратури и разработване на Единна информационна система на съдилищата* <http://2020.eufunds.bg/bg/0/999/Project/Activities?contractId=IwpyI6fyBUY%3D&isHistoric=False>).

Европейският парламент идентифицира заплахата от провал при въвеждане на ИТ технологии, когато, по една или друга причина, техническото решение не изпълнява очакваната от него работа и не постига желаните ефекти. Показателна в тази насока е реакцията на съдиите от Върховния касационен съд. Затрудненията при осъществяване на рутинни действия, произтичащи от неидентифицирани или неадекватно разписани технологични процеси провокира противопоставяне на използването ѝ и в крайна сметка компрометиране на обективно полезния подход.

При все това, понеже съм убеден в ползите от унифициране и оптимизиране на процеса по управление на делата, се включих в създадената от ВСС работна група (РГ) за усъвършенстване на внедрената ЕИСС. На заседанията на работната група участват съдии и служители от специализирано звено Отдел “Единна информационна система на съдилищата” (отдел ЕИСС), с възложена според съобщение от 21.02.2019 г. (<http://www.vss.justice.bg/page/view/8597>), което: **ще преценява необходимостта от нови и/или промени на съществуващи функционалности в ЕИСС и ще оказва техническа и методическа помощ при възникнали затруднения от страна на ползвателите на системата.** Споделям тезата, че концентрация на отговорност в ограничен кръг от експерти, познаващи процесите на управление на делата и взаимовръзката между тях е необходимият ресурс за оптимизиране на ЕИСС. Доколкото постигането на

този резултат предполага и доработка на програмния продукт наложителна е ефективна комуникация с изпълнителя - “Информационно обслужване” АД (ИО). От участието си в РГ оставам с впечатление, че специализираната администрация ограничава функцията си до информиране на съдиите за постъпили сигнали от потребители на системата и препраща решенията на РГ до изпълнителя. Ангажиментът за преценката за въвеждане или усъвършенстване на функционалности в ЕИСС е възложен на съдиите. Удивен съм от ангажираността на колегите, но смятам, че ефективността би била значително по-висока при пряко ангажиране на специализираната администрация с изпълнение на възложените задачи, а **участието на потребителите на системата да бъде съсредоточено върху верификация на предложено решение.**

Намирам за проблемен и начинът, по който идентифицирани несъвършенства на ЕИСС се комуникират с изпълнителя. Смятам, че **участие в работата на РГ на представител на ИО**, запознат в пълнота с технологичното разрешение, **ще спести време при идентифициране на причините за констатирано затруднение, обсъждане на оптималното решение и адекватно формулиране на очакваното писмено задание.** Оптимизацията на организацията в тази насока е в компетенции на ВСС.

Намирам за проблемна и комуникацията между отдел ЕИСС при ВСС и потребителите на системата. Доколкото си спомням още при сформиране на работната група - края на 2020 г., предложих констатираните от потребителите проблеми да бъдат обобщавани и систематизирани с цел пълно обследване на конкретен проблем. Това предложение не бе припознато нито от ангажираните с РГ членове на ВСС, нито от специализираната администрация. В края на 2021 г. съдии да се ангажират пряко с обобщаването и систематизацията на постъпилите забележки по функционалността на ЕИСС. Смятам, че огласяването на систематизираните и обобщени забележки сред потребителите на ЕИСС от една страна би **спестило време за повторно формулиране на подаден вече сигнал**, а от друга - може да подпомогне последващ потребител да доразвие съобщен вече проблем. Очакване в тази насока се споделя и от колеги.

Намирам за наложително при споделено затруднение, което не предпоставя нова или усъвършенстване на налична функционалност, **потребителите да бъдат информирани за начина, по който проблемът може да бъде**

разрешен. Смятам, че именно в това се изразява методическата помощ, която се дължи от отдел ЕИСС според възложените му функции. Огласяването на възможното решение на достъпно за всички потребители място и подредена информация по начин, удобен за бързо извличане на необходимата, би спестило и усилията на специализираната администрация в това число и чрез препращане към приложимия отговор, ако потребителят не е успял да се ориентира. Намирам за удачно и разработването на такъв модул в самата ЕИСС. Според мен това ще оптимизира и процеса на опознаване на програмата. Макар и да не касае делопотока, нуждата пряко произтича от дефицитите на реализирания продукт.

Като цяло моите разбирания са, че ЕИСС може и следва да позволява **използване на въведени в нея данни** - така например имена, адреси и други идентифициращи белези. Системата следва да осигури и възможност за пряко снемане на информация от съдебните книжа, включени в електронното дело - например описания на значими за спора обстоятелства, предполагащи механичното им възпроизвеждане. Възпроизвеждането на налични данни неоправдано ангажира време и усилия на съдията като предполага и допускане на фактически грешки, допълнително ангажиращо ресурси.

Смятам също така, че при обобщена времева тежест на отделни процесуални действия ЕИСС може и следва да **информира, когато очакваният обем от работа по всички дела превишава усреднените стойности и поражда вероятност от забавяне.** Тази индикация предполага своевременно идентифициране на причините и предприемане на адекватни мерки за преодоляването им било непосредствено от съдията, било с очертаната вече форма на неформална проверка.

Предвид взаимовръзката между ЕИСС и модула за измерване на натовареността, наложителна е и адекватна комуникация помежду им. Споделям тезата, че единствено **автоматизирането на тази връзка гарантира еднакъв подход при оценка за нивото на натовареност.** Намирам за проблемно обаче игнорирането на реално извършени действия по администрирането на дела. Освен, че съвсем не са изключения усложнени от тази гледна точка при отделни дела, множеството дела обективно води до мултиплицирането им. Така обемът на неотчитаната понастоящем дейност **компрометираща възприетата за “реална” натовареност.** Затова смятам за наложително комуникацията между ЕИСС и **системата за измерване на**

натовареността да включва всяко действие на съдията при средно претеглена времева тежест за конкретното действие. Дори и модулът за измерване на натовареността да не отчита реалното време за всяко действие по делото, регистрираният от ЕИСС брой на произнасяния (оценени времево над 0,1 или 6 минути време, например) следва да осигурява автоматично съответно повишен коефициент на натовареност по конкретното дело.

Развитата идея още в концепцията ми през 2017 г. за поддържани от системата формуляри на рутинни актове по движение на делата с унифицирано съдържание, извличащи индивидуализиращи данни за страните по конкретно дело по неясни причини не бе разпозната от ВСС и тази функционалност не е реализирана в първоначално приетата ЕИСС. По решение на РГ предстои интегрирането на част от типичните актове по движение на делата.

Смятам за сериозен недостатък на ЕИСС и липсващата възможност за структуриране на създадени от съдия документи. Не без значение са и затрудненията при структурирането на текста. Непривлекателността на текстообработващия модул установява като практика пренасяне на създаден документ във външна програма с произтичащата от това опасност да бъде “вложен” в грешно дело, включително и при положено усилие да бъде предотвратена. Като реална гаранция срещу подобна грешка виждам разработване и на **функционалност, позволяваща при въвеждане на ключова дума, например ищец/ответник/подсъдим, ЕИСС да извлича поддържаната информация - имена, ЕГН/ЕИК, адрес с възможност за редакция като съдията да премахва евентуално ненужен текст.**

Освен това, за разлика от хартиеното дело, при което хронологичното разполагане на книгата е необходимост, електронният документ позволява **тематичното му структуриране.** От тази гледна точка намирам за полезно конкретен инициращ документ да позволява връзка с относими към него документи без оглед на момента, в който са били приложени. Така събраната информация спестява време при справка или институционален контрол особено когато в рамките на делото са били осъществени множество процесуални действия. Ще онагледа идеята си със следния **пример** - при активиране на молба за обезпечение на предявен иск да се активира опция “акт по същество”. След постановяване на този акт да се активира връзка, достъпна в регистратурата на съда/електронното дело, за регистрация на

постъпила жалба срещу акта. При администриране на съответната жалба да се активира опция “отстраняване на нередовност” като генерираният акт се свързва с постъпилата жалба при активиране на възможност за приобщаване на искане с приложения в изпълнение на указанията. При липса на постъпили книжа в срока за изпълнение на указанията и утвърден от правилата разумен срок за приобщаване на книжа изпратени чрез универсална пощенска услуга, системата да извежда информация за изтекъл срок за изпълнение на указанията.

Не намирам разумно обяснение и на ограничения достъп от ЕИСС до електронната папка както за проверка за развитието на производство по институционален контрол, така и за справка за движение на делото от други съдилища. Съществуването на обща и защитена база данни следва да осигурява **достъп на потребител със статут “съдия” до всички обявени актове.**

ВСС не разпозна и друга формулирана още през 2017 г. идея - централизираната деловодна система да осигури **систематично представяне на съдебната практика.** В частта “Атестиране” застъпих теза, че противоречивата съдебна практика е системен проблем и споделям тезата, че пряко засяга предвидимостта, на която от своя страна се опира усещането за сигурност. Затова и ангажимент на съдията е да държи сметка как определен въпрос при аналогични обстоятелства е бил решаван досега. Практика е да се ползват разработени за пазара програмни продукти. Освен, че систематизираната при тези условия съдебна практика се основава на представата за значимост на собственика на програмата, начинът на представянето ѝ сам по себе си изисква влагане на значително време при издирване на относимата към случая. Смятам, че **при достигнатото ниво на информационните технологии напълно е възможна разработка на модул в рамките на ЕИСС, който да обобщава и систематизира в пълнота формираната съдебна практика както по ключова дума, така и по конкретно формулиран въпрос.**

Смятам, че достиженията на съдебната практика при развитие на правото следва да са достъпни и за ползвателите на услугата правосъдие. Адекватно систематизираната и обобщена съдебна практика би подпомогнала както страните, така и процесуалните им представители да фокусират усилията си

върху обосновката на определена теза или за разкриването на недостатък и в крайна сметка да бъде осигурена търсената справедливост.

Систематизирането на съдебните актове според показателя „**противоречива практика**“ би обезпечило и облекчен достъп до формираните различни правни становища по идентични спорове. Структурираните данни според конкретно зададен въпрос обезпечават и своевременно установяване на необходимостта от тълкувателен акт.

Вярвам, че своевременното идентифициране на различните гледни точки и съсредоточаване на вниманието върху тяхната обосновка би допринесло за формиране на професионален дебат и до утвърждаване на силата на аргументите като основа за развитие на правото. Убеден съм, че добре структуриран и ценностно ориентиран дебат би довел до ограничаване на противоречиво разрешавани въпроси при идентични хипотези - **убедителните аргументи ангажират, дори и да не произтичат от обвързващ съдебен акт.**

Освен това, практиката показва, че неяснотата относно **справедливия размер на обезщетение** по застрахователни дела например в голяма степен затруднява и доброволното уреждане на споровете. Затова смятам, че извеждането на информация за присъждани обезпечения при аналогични случаи **ще подпомогне и процеса на доброволно уреждане на споровете.**

ЕИСС следва да осигури и подкрепа при осъществяване на **присъщи за съдебното производство изчисления**, например при определяне на следващата се държавна такса, разпределяне на разноските в съдебното производство, определяне на разноските в изпълнителното производство, сметки за разпределение и др. Планирам да онагледя тази идея в рамките на представяне на концепцията си.

ЕИСС осигурява връзка с външни системи - Търговски регистър, Национална база данни “Население” и др., което е крачка напред. Смятам обаче, че връзката следва да е активна като при настъпила промяна в подадена вече информация, тя следва да **постъпва автоматично**. В случай, че подобно техническо решение изисква неоправдан ресурс, не намирам пречка при регистриран от външния регистър справка за конкретни данни от ЕИСС, при регистрирана промяна автоматично да се генерира и изпраща нотификация до ЕИСС. Актуалната ситуация на проверка ад хок ненужно ангажира ресурс.

Електронно правосъдие

Ползите от електронното правосъдие отдавна и еднозначно са дефинирани на ниво Европейски съюз, а и са доказани на практика. Като основна цел на електронното правосъдие се сочи повишаване ефикасността на правосъдието и облекчаване на достъпа до тази услуга. От друга страна обаче смятам за наложително в условия на електронно правосъдие да бъде **създадена организация на работата, гарантираща съблюдаване на утвърдени мерки за безопасни и здравословни условия на труд при работа с електронни устройства**. Споделям загрижеността на колеги, че постоянната работа с дисплеи, неизбежно при електронното правосъдие внася проблеми със зрението. Необходимото за целта време може и следва да бъде компенсирано с оползотворяване на потенциала на информационните технологии да систематизират информацията и да съкратят значително време по издирване на относимата към случая.

Намирам обаче за **несъвместима с идеята за облекчен достъп** на страните до електронните дела утвърдената понастоящем **практика за разрешаването му от съдия и то за конкретни дела**. Актуалната практика по всяко дело страната да подава нарочно писмено искане, освен че обременява достъпа на страната, ангажира съда да посредничи при гарантиран от закона достъп. Смятам за удачен подходът, възприет от Национална агенция за приходите - еднократна идентификация при утвърден механизъм за гарантиране на достъпа до системата и последваща систематизация на цялата информация, касаеща съответния потребител. В този смисъл при разработения модул “мои дела” логично е потребителят да получава **достъп до всички дела**, по които системата го идентифицира като страна, **освен когато делото или определено процесуално действие са със статут на специален достъп** (когато е ответник по молба за обезпечение на иск например).

Убеден съм също така, че създадени **формуляри с указание за необходимото съдържание на информацията** е в състояние да подкрепи търсещите защита при формулиране на исканията им. Подобно на разработения модел за деклариране на данни към Национална агенция за приходите формулярът е в състояние да **предотврати и непълноти в съдържанието** на документа и приложените документи. Адекватните указания за съдържанието на очакваното изявление от своя страна обезпечават възможност и за съответствие на изявлението с изискванията в съдържателен аспект.

Освен това при структуриране на информацията - разграничаване на идентификационните белези (имена, ЕГН, ЕИК, адреси), обстоятелствената част и искане, тя постъпва непосредствено в базата данни като **спестява време и усилия на съдебната администрация/съдията и предотвратява потенциални грешки при възпроизвеждане на информацията**. Така например:

- При претенция за парични суми идентифицирането на сумата осигурява и автоматично изчисляване на държавната такса (тази идея ще бъде онагледена при представяне на концепцията ми).
- При осигурена възможност и дистанционно заплащане на таксата, когато се дължи такава, както и изрично изискване за прилагане на пълномощно при попълнено поле за изходящо изявление от пълномощник например, делото постъпва в електронната система на съдилищата в съответствие с формалните изисквания за надлежно упражняване на искането.

Конкретно предимство на електронното правосъдие виждам и във възможността за **управление на натовареността между равни по степен съдилища**. Ако местната подсъдност гарантира достъпа до съд, електронно развиващото се производство лишава от значение териториалното деление. При развиващи се в закрито заседание първоинстанционни производства движението на електронни дела между равни по степен съдилища на територията на цялата страна ще доведе до спестяване на ресурси за неразумно натоварен съд и до оползотворяване на свободен кадрови ресурс без това да ангажира допълнителни средства. В условията на ЕПЕП утвърдените привръзки, осигуряващи идентификация на компетентния съд като да губят значение. Страната може да извърши процесуалното действие от всяко място като с оглед принципа на случайно разпределение без значение кой съдия ще разгледа искането ѝ. Дори страната да не разполага с техническа възможност за пряк достъп до ЕПЕП, съдействието може и следва да бъде осигурено било от удобния за страната орган на съдебната власт (чрез технически обособено работно място с публичен достъп), било от реализирана възможност в рамките на електронното управление чрез органите на местната власт. Възложеното дело следва да се води от определения при тези условия съдия до приключване на процедурата пред първата инстанция. Съпътстващите действия - връчване на съобщения, ако това не може да стане по електронен път, да се осигуряват от териториално

компетентния съд. Не виждам пречка този съд да издава следващ от разпоредителното изявление акт - обезпечителна заповед по бъдещ иск, например. В тази насока приветствам концепцията за разпределение на заповедните производства на централно ниво.

В концепцията за електронизация на съдопроизводството изрично е дефинирана и възможност за *провеждане на процесуални действия по електронен път с участието на външни за съдебните структури страни – граждани, бизнес, представители на адвокатското съсловие, нотариуси, съдебни изпълнители и/или други лица, осъществяващи публични функции, в съответствие с планираната функционалност на Единния портал на електронното правосъдие* (срв. Дейност 2 <http://2020.eufunds.bg/bg/0/999/Project/Activities?contractId=IwpyI6fyBUY%3D&isHistoric=False>)

Приветствам идеята за осигуряване на възможност за електронна комуникация между ЕПЕП и лица или органи, чиито действия, израз на публични функции, са обект на контрол за законосъобразност от общите съдилища. Така например смятам за неоправдано разхищаваща ресурси продължаващата практика Агенция по вписванията - търговски регистър, да създава хартиено копие на съхраняван от нея или създаден електронен документ вместо да обезпечава на съдията непосредствен достъп до цялото електронно дело за извличане на необходимата му информация.

Намирам за необходимо също така **изпълнителните дела да бъдат водени при унифицирана структура на делото и в частност - задължение за опис на наличните по делото документи с осигурена пряка връзка между описа и съдържанието на съответния документ** (аналогично на бързите връзки при широко разпространените текстови редактори). Така структурираната информация да кореспондира със създадена организация в нарочно създаден модул “Съдебно изпълнение”, обезпечавайки пряк достъп на съответния съд до цялото електронно изпълнително дело в периода от препращане на жалбата до влизане в сила на съдебното решение. Тази процедура би спестила и време за размяна на книжа между съда и съдебния изпълнител, а и разноски за страните, каквито понастоящем се събират за копиране на делото. Достъпът на апелативен съд в ограничените хипотези на обжалване, да се активира с изпращане на жалбата по компетентност.

До реализиране на описаната функционалност се налага предприемане на палиативни мерки - **представяне на електронно копие от изпълнителното дело във формат, позволяващ търсене на текст**. Намирам за неоправдана наложената понастоящем практика на изготвяне на хартиено копие при всяка жалба. Освен, че това води до разход за жалбоподателя, потребява ресурси на съдебния изпълнител, ненужно ангажира и място за окръжния съд за съхранение на архивираното дело в предписания срок. Проблемът се задълбочава, ако по делото последва и нова жалба, обуславяща последващо копие. Срещат се и пропуски при преснимане на делото, допълнително забавящо приключване на спора.

Смятам, че ЕПЕП следва да съдържа и модул **“Несъстоятелност”**, който да позволява пряка комуникация между съда и синдика. Намирам за удачно и систематизиране на информацията, например създаден от синдика списък на установеното имущество, отразяване на обобщена информация за издадените актове и връзка към тях - разрешение за продажба, постановление за възлагане. Наложителна е и **тематичната подредба на електронните документи, според процедурата за която се отнасят** - предявяване на вземания, осребряване, разпределение и т.н. Подобен подход спестява време особено при тежки дела по несъстоятелност. При обсъждане на концепцията ми ще онагледя възможен подход за структуриране на тази информация.

Аналогично следва да бъдат разработени и модули за всички специфични производства, в рамките на които общите съдилища осъществяват контрол за законосъобразност на действия на органи, външни за съдебната система.

Съдебна карта

Споделям тезата, че всяка структурна реформа, в това число и промяната на съдебната карта, се нуждае от концептуална обосновка и предварителна оценка за очаквания ефект, както и че проблемът не е само вътрешен за съдебната система. Убеден съм, че доброто управленско решение почива на готовността да бъдат чути изказаните притеснения и споделени очаквания, а **убедителността на взетото решение почива на осмислянето му през всички възможни гледни точки**. Ако от статистическа гледна точка броят на населението на определена територия предопределя в известна степен и броя на постъпващите дела, тази информация сама по себе си не е достатъчна, за

да обоснове закриване на съдилища. Намирам за наложително в тази насока да бъдат зачетени реалните потребности на местната общност.

Важно е да бъдат отчетени проблемите, неизбежно съпътстващи работа в съдилища с малък брой съдии. Такъв например е липсващата специализация, изискващо допълнителен ангажимент за подготовка по обширна юридическа материя и то в условията на постоянно усложняващи се отношения. Ангажиментът за функциониращ съд прави незаменим единствения съдия (според щата или пък поради временно отсъствие на колеги). За разлика от големия град, където съдията може да излезе от тази си роля, съдия в малък град и особено ако живее там, бива натоварен да я олицетворява постоянно и навсякъде. Допускам, че това да е и цената на повишеното доверие на общността към съда, каквото отчита социологическото проучване на тема [“Ролята на районните съдилища в живота на местните общности”](#).

Подкрепям споделеното от колега опасение, че при запазена териториално ограничена компетентност окрупняването на съдилищата не е в състояние да разтовари свръхнатоварените съдилища. Бе повдигнат и въпроса за ресурсното обезпечаване на работното място при очерталия се като обичаен проблем със сградния фонд по места. **Свободният ресурс на “малък съд” би могло да бъде усвоен чрез насочване към него на образувани електронни дела, подлежащи на разглеждане в закрито заседание.** Подобно решение се споделя и от колеги, отзовали се на поканата ми среща в процеса на подготовка на тази концепция.

Допълнителна възможност за осмисляне на ролята на т.нар. “малки съдилища” намирам във възможните затруднения за реализация на **планираната задължителна медиация.** Смятам, че припознатата от съдията в малък съд възможност да съдейства на страните за разрешаване на техен спор или конфликт чрез този алтернативен способ осигурява необходимата в случая подкрепа за страните. Логично е да се очаква, че регулираните при тези условия отношения обезпечават разпознаването на съда като място за разрешаване на проблеми. Мотивацията на съдията да помага на хората да разрешат своя проблем е гаранция за успех на начинанието. Предизвикателство се явява единствено невъзможността съдията медиатор да разгледа по същество непрекратения спор. Смятам обаче, че решението е и следва да бъде аналогично на даден отвод.

Намирам за удачно също така добрите практики на взаимодействие между съда, общността и местните органи на изпълнителната власт да бъдат идентифицирани и разпространени сред общностите, потенциално “заstraшени” от планирана промяна (данни за каквито са отразени и в споменатото проучване, а бяха споделени и от колеги извън обследваните съдилища), ВСС следва да организира структуриран дебат и да осигури приключването му в разумно обосновани времеви рамки. Възможността за участие и аргументираното решение през призмата на идентифицирани проблеми, освен че обезпечава всестранно изследване на позитивите и негативите от конкретно предприето решение, гарантира възможност за търсене на оптимално решение за неизбежните затруднения, произтичащи от необходимата промяна. Вярвам, че прилагането на такъв подход би предпоставило възприемане на решението дори и то да е неблагоприятно за заинтересованите.

Не виждам пречка извън хипотезата на закриване на съдилища, съответно промяна в границите на утвърдените понастоящем съдебни райони, да бъде прецезирана структура на управление на органите на съдебната власт с оглед **централизиране на дейности, неизискващи ежедневно физическо присъствие**. В тази насока подкрепям споделената идея за централизиране на дейността по защита на данните.

Правосъдие в услуга на обществото

Справедливостта ще възтържествува, когато спорещите са подкрепени да идентифицират и осмислят своите потребности и изберат приложимо решение, а едва когато това е невъзможно - да бъде наложено обещаното от правилата разрешение.

Безрезервно споделям тезата, че усещането за справедливост предпоставя ефективни средства за защита при накърнен интерес. Не подлагам на съмнение, че достъпът до съд е безусловна гаранция в тази насока. Непосредствено се убедих обаче, че **съдът следва да се утвърди като крайно средство за защита**. В тази насока алтернативните способи за разрешаване на спор разбирам преди всичко като адекватна подкрепа на страните да променят перспективата - от противопоставяне на бойното поле в

съдебна зала с неизбежните от това рани и неудовлетворение, към идентифициране на конкретни потребности за всяка от тях и оценка на реални възможности да бъдат посрещнати. Възможността да бъдем чути и зачетени открива пространство да осъзнаем потребностите и на насрещната в спора страна. Зачетената ни потребност и осигурена възможност за допринесем за отстраняване на негативните последици от собственото ни поведение вместо да бъдем наказани, е предпоставка за осъзнато поемане на отговорност. Затова и тези процедури осигуряват непостижима за съдебния процес възможност и двете спорещи страни да бъдат удовлетворени от резултата чрез посрещане на реални и актуални техни потребности. Това логично води до намаляване на противоборството и в крайна сметка осигурява съсредоточаване вниманието на съдиите върху **спорове, които участниците в тях не могат сами да разрешат** включително и в рамките на развила се алтернативна процедура (когато такава е била приложима).

Алтернативни способи за разрешаване на правни спорове и съда

Ролята на съда

Извършеното престъпление от общ характер ангажира държавата да осигури защита. Исковата молба или частната тъжба са зов за помощ. Ако лекарят се грижи за физическото и психическото ни здраве, юристите сме призвани да осигурим социалното здраве на човека. Подобно на общопрактикуващите лекари и адвокатите определят възприетото от тях като удачно за случая решение. Аналогично на специалистите в болницата обаче **ние съдиите сме ангажирани да преценим дали “операцията” е най-доброто решение за идентифицирания проблем**. Законът ни овластява да сложим край на спора като наложим решение, но важно е да държим сметка дали това се налага. Законът обещава изход от ситуацията, който разбираемо е твърде ограничен откъм възможности, а резултатът е предпоставен от редица условности и допълнителни усилия за правоимащия. Затова смятам за важно, при наличието на необходимите предпоставки, да подкрепим страните да поемат контрол върху решението и на тази основа да постигнат удовлетворяване на актуалните си потребности. Напътствието към спогодба и съдействието на съдията за постигането ѝ е вече утвърдена практика на направлявани преки преговори. Проблемът за страните обаче често е значително по-дълбок от очертаното в закона, поради което и придобиващо акцент в съдебния процес.

Затова вярвам, че процедурата по медиация разкрива значителни предимства пред процедурата на спогодяване в съдебна зала. Затова си мисля, че опознаването в дълбочина на тези специфични подходи от мотивирани съдии, прокурори и следователи ще осигури възможност за разпознаване на подходящите случаи и предоставяне на адекватната подкрепа според спецификата на конфликта. Прякото ангажиране на магистрат – както съдия, така и прокурор, позволява утвърждаване на съдебната процедура, съответно наказателната репресия като гарантирано, но ефективно и ефикасно само като **крайно средство за защита на накърнения интерес.**

Същевременно намирам за вредно фаворизирането на алтернативните способности за разрешаване на спорове и препращане към такива на неподходяща случаи или по начин, създаващ впечатление за задължение за споразумяване. Понастоящем липсва мониторинг в тази насока, какъвто следва да бъде обезпечен и да бъде утвърдено ефективно средство за предотвратяване на порочни практики на препращане.

Обезпечаване на процедурите

На ниво Европейски парламент инициативата към Софийски районен съд да бъде изграден център по медиация е отчетено като добра практика при утвърждаване ефективно средство за защита на правата и законните интереси в алтернатива на съдебното производство. Идеята се възприема и от съдилищата на територията на гр. Варна, Бургас, Благоевград, Перник, Пазарджик. Неразпознатият потенциал на медиацията преди да бъде иницирано съдебното производство въпреки наличните предпоставки за успешното ѝ протичане, по изложените вече съображения ангажира съда да препрати спора към конкретен орган и да гарантира качество на услугата. Допускам, че тази активност е причината настоящият състав на ВСС да разработи и утвърди концепция за въвеждане на задължителната медиация в съдилищата и да предприеме инициатива за опознаване на възстановителното правосъдие, която препоръчах в концепцията си през 2017 г. и приветствам постигнатото до момента. Възнамерявам да допринеса за пълноценното ѝ внедряване.

Сътрудничеството между различните центрове позволява утвърждаване на добри практики, гарантиращи нужното ниво на тази нормативно регламентирана дейност и за свободно практикуващите медиатори. Формираният опит от действащите медиационни центрове към съдилищата

дават възможност за приспособяване на доказали се вече практики към специфичните особености за местната общност. ВСС следва да обезпечи организационно и ресурсно този процес.

Законът понастоящем забранява на действащите съдии да бъдат и медиатори - чл. 4 ал. 2 от Закона за медиацията. Въвеждането ѝ е възприето без мотиви. Тази забрана е оправдана единствено за възложеното на съдията дело. Извън очертаната хипотеза не почива на принципно обоснована концепция, Убеден съм, че ограничаването ѝ до очертаната безспорна пречка може да осигури реален ресурс за въвеждане на задължителна медиация като реална алтернатива на съдебното производство. Адекватно обучените действащи съдии, припознали тази подкрепа за спорещите при разрешаване на спора по места, където липсват медиатори или наличните не се ползват от доверието на страните, например. Впечатлен съм от ентузиазма на колеги от т.нар. “малки съдилища” да поемат и такава роля, поради което смятам, че при обсъждане на темата за закриване на съдилища следва да бъде отчетена и тази необходимост.

Свидетели сме на трайно изразявано неудовлетворение от ефективността на защита на жертвите от престъпления. Показателно е, че следването на целите на наказанието не удовлетворява общественото очакване за сурово наказание. Разбирам как се чувства жертвата на престъпление, когато държавата не въздаде очакваното възмездие. Безусловно споделям обаче разбирането че **болка не е в състояние да компенсира болка**. Доказано е, че жестоките наказания провокират и жестоки престъпления. Затова и правораздаване, повлияно от очакване за сурово наказание, неадекватно на общоутвърдените цели за корективно въздействие върху извършителя, е недопустимо. Същевременно обаче смятам, че обективно провокираното усещане за дефицит на справедливост ангажира държавата да търси адекватно решение. Уверих се, че утвърденото в практиката на други държави **възстановително правосъдие е в състояние да обезпечи усещането за справедливост у пострадалия**, ангажирайки извършителя да си даде сметка какво е причинил и гарантирайки му възможност да поправи или компенсира последиците. Ползността на тази процедура за пълноценна подкрепа на жертвите от престъпление е утвърдена и с Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления (Директива 2012/29/ЕС). Като възможна, но не и безусловна

алтернатива на корекционното въздействие посредством наказание, удовлетворението за пострадалия бива гарантирано. Смятам тази форма на алтернативно въздействие за подходяща във всички случаи на насилие, чийто интензитет не изисква ефективно изтърпяване на наказание лишаване от свобода. Съзнавам, че така предложената промяна не се включва в компетенциите на ВСС, но съм убеден, че опознаването на очертаня подход на въздействие и прилагане на прийоми, съответстващи включително и на действащите понастоящем процедури, е в състояние да повиши и удовлетворението у пострадалия от престъпление. Мотивиран от конкретно постигнати резултати от наша колега и в предходната си концепция предложих застъпване на такава политика. Приветствам разпознаването ѝ от настоящия състав на ВСС. Смятам за полезно освен концептуалното осмисляне на възстановителното правосъдие, да бъде изследван ефектът от приложените практики и при родните ни условия. Предполагам, че това ще докаже приложимостта му и на родна почва и ще преодолее стереотипа, че не сме дорасли да поемем контрола над живота, засегнат от преживяно престъпление.

С цел оптимална реализация на концептуално утвърдена процедура наложително е пълноценно изследване на чуждестранния опит досежно ефективната му форма за приложение. Известни са ми затруднения при реализацията на възстановителното правосъдие след неадекватната нормативна регулация на този алтернативен подход за въздействие. Затова смятам, че подобни грешки биха били предотвратени, ако с въвеждането му бъдат ангажирани прилагащи го в практиката си магистрати и припознати от тях като полезни за дейността им български изследователи по темата. Устойчивостта на такава програма обаче е немислима без тясно специализирана администрация, която да обезпечи управлението ѝ под контрола на ВСС. Смятам, че участието на мотивирани служители още във фазата на концептуално осмисляне и създаване на необходимата организация. Убеден съм, че осмислянето на подхода ще осигури устойчива реализация на утвърдени с Директива 2012/29/ЕС ценности дори и при последващо неудачно законодателно решение за реализацията им.

Повишаване на правосъзнанието

Убеден съм, че адекватната обществена оценка за работата на съдебната система предполага познаване на правилата за функциониране на

правосъдието. Незнанието само по себе си провокира недоверие. Това ме амбицира да запознавам подрастващите с правилата, при които действа съда при разрешаване на граждански спорове и разглеждане на наказателни дела. Благодарение на дадена ми критична обратна връзка осъзнах, че познанието на децата как функционира съдебната институция е важно за нас, но не дава реална полза да техен актуален интерес. Затова и адаптирах методологията с акцент върху осмисляне на правилата чрез ценностите, които те отстояват и начините за отработване на емоционално натоварени ситуации. Убедих се обаче, че инцидентните мероприятия не са в състояние да осигурят траен ефект. Повишаване правосъзнанието в обществото изисква държавна политика и траен ангажимент на чувствителни към тази тема специалисти. Както е отчел и ВСС участието на мотивирани магистрати - съдии, прокурори и следователи, ще подпомогне възстановяване на общественото доверие към правораздавателната институция. Непосредственият ми опитът обаче показва, че ефектът от начинанието може да бъде значително увеличен при адекватна методологическа подкрепа, каквато понастоящем липсва. Смятам, че повишаването на правосъзнанието е непостижимо без трайни усилия, полагани системно и то през целия обучителен период при отчитане възрастовите специфики на децата.

Междуинституционално сътрудничество

Съавтор съм и на симулиран процес под наименование „Наказателният процес от А до ...Я“, реализиран съвместно от Съюза на съдиите в България и Асоциацията на полицейските началници. Концепцията бе финансово подкрепена по програма МАТРА на Холандското правителство и реализиран през 2006 г. Осигурените средства обезпечиха в максимална степен наподобяване на реален случай като пострадалите и обвиняемите бяха представени от актьори при Театрално студио „Камбана“. Младши съдии, младши прокурори, адвокати, журналисти и курсанти в Академията на МВР отделиха от личното си време като споделиха знания и умения при разследване на тежко престъпление и оценка на извършеното от гледна точка на съдията и на страничния наблюдател. Необходимостта от ефективна комуникация и съвместно обсъждане при **въвеждане на нови институти и на срещани в практиката проблеми на съвместни форуми между съдии и всички ангажирани да обезпечат усещането за правна сигурност в обществото**, е идентифицирано като добра практика и в редица становища на КСЕС (така например пар. 45 от [МНЕНИЕ № 12 \(2009\) НА КОНСУЛТАТИВНИЯ СЪВЕТ НА](#)

ЕВРОПЕЙСКИТЕ СЪДИИ (КСЕС/ССЈЕ) И МНЕНИЕ №4 (2009) НА КОНСУЛТАТИВНИЯ СЪВЕТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПРОКУРОРИ (КСЕП/ССРЕ) НА ВНИМАНИЕТО НА КОМИСИЯТА НА МИНИСТРИТЕ КЪМ СЪВЕТА НА ЕВРОПА ЗА ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ СЪДИИТЕ И ПРОКУРОРИТЕ и пар. 22 от Становище № 16 (2013) ОТНОСНО ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ СЪДИИ И АДВОКАТИ. През 2014 г. и 2018 г. бяха реализирани нови симулирани процеси организирани съвместно от Асоциация на полицейските началници и Съюза на съдиите в България. Опитът ни показва, че и в български условия е напълно приложима оценената от КСЕС като ползотворна формула за усъвършенстване на правозащитната система чрез съвместно обсъждане на значими за практиката въпроси от всички участници в наказателното производство без да се засяга безспорно необходимата им самостоятелност при изпълнение на специфичните им функции. Участниците оценяват този модел като полезен за професионална комуникация между функционално обвързани, но институционално разграничени органи на държавната власт. Смятам, че въвеждането на такъв модел под егидата на ВСС и при сътрудничество между НИП, Академията на МВР и Центъра за обучение на адвокати “Кръстьо Цончев” дава възможност за осмисляне на нововъведени институти или противоречиви виждания по съществени за правоприлагането въпроси.

VLADIMIR
GRIGOROV
V VALKOV

Digitally signed
by VLADIMIR
GRIGOROV
VALKOV
Date: 2022.05.03
06:52:34 +03'00'

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Изх. № 388

03.05.2022 г.

СЛУЖЕБНА БЕЛЕЖКА

Настоящата се издава от Софийски градски съд в уверение, че към 03.05.2022 г. съдия ВЛАДИМИР ГРИГОРОВ ВЪЛКОВ, има:

1. Общ юридически стаж по смисъла на чл. 164 от ЗСВ – 26 г. 2 м. 7 д.

Дата: 03.05.2022 г.

.....
АЛЕКСЕЙ ГРИФОНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

**ЕДИНЕН ФОРМУЛЯР ЗА АТЕСТИРАНЕ НА СЪДИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛ И
ЗАМЕСТНИК – ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪД**

**Част I
Кадрова справка**

Лични данни за лицето (име, презиме, фамилия,)	ВЛАДИМИР ГРИГОРОВ ВЪЛКОВ
Дата и място на раждане:	
ЕГН	
Телефон, e-mail	
Диплома за висше образование по специалността „Право“ №.../дата; университет	диплом 1995 г. СУ „Св. Климент Охридски“
Удостоверение за правоспособност №.../дата	.1996 г.
Орган на съдебната власт	Софийски градски съд
Длъжност /включително адм. длъжност по чл.172 от ЗСВ/	съдия
Юридически стаж: - в орган на съдебната власт /конкретизира се всяка заемана длъжност и периода на заемането ѝ в съответния орган на съдебната власт/	Софийски градски съд, съдебен кандидат 12.06.1995 г. – 12.06.1996 г. Софийски градски съд, младши съдия 24.02.1997 г. – 22.04.1998 г. Софийски районен съд, съдия 22.04.1998 г. – 31.10.2017 г. /Командиран в СГС в периода от 18.10.2010 г. – 21.05.2012 г. и в периода от 14.04.2015 г. – 31.10.2017 г./ Софийски градски съд, съдия – гражданска колегия, считано от 31.10.2017 г. – решение на Съдийската колегия на ВСС по Протокол № 26/20.06.2017 г.

<p>- извън органите на съдебната власт</p>	<p>МФ Туда, юрисконсулт 10.10.1996 г. – 24.02.1997 г.</p>
<p>Допълнителни квалификации и специализации</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Начално обучение на съдии, трето ниво/2 част, 21.06.2001 г. - 26.01.2001 г., ГП; - „Основи на европейското право“, 10.02.2003 г. – 13.02.2003 г.; - „Дружества, договори за застраховане и лизинг – съпоставка на законодателството на Квебек и Република България“, 10.03.2003 г. – 11.03.2003 г.; - Право на интелектуалната собственост в ЕС, 10.05.2004 г. – 12.05.2004 г.; Семинар „Европейско право“, 11.04.2005 г. – 13.04.2005 г.; - „Правоприлагане в областта на потребителската защита“ – 01.06.2005 г. – 03.06.2005 г.; - Семинар „Обучение – дискусия по проекта за нов ГПК“ – текущо обучение, 29.01.2007 г. – 31.01.2007 г.; - Семинар „Обучение – дискусия по проекта за нов ГПК“ – текущо обучение, 08.02.2007 г. – 10.02.2007 г.; - Дистанционно обучение с присъствена среща „Заповедно производство по ГПК“ – 02.11.2009 г. – 07.12.2009 г.; - Участие в семинар на тема „Препращане към медиация“, организиран от Фондация Америка за България, 25.03.2011 г. – 27.03.2011 г., гр. Банско; - Участие в обучение за обучители по Програма медиация за Софийски градски съд и Софийски районен съд, организирано от Фондация Америка за България, 18.04.2011 г. – 20.04.2011 г., к.к. Боровец; - Участие в обучение на тема „Защита на потребителите. Колективни иски по ГПК. Неравноправни клаузи в договорите“, организирано от НИП;
<p>Повишаване на място в ранг и заплата (последен ранг- решение на ВСС)</p>	<p>Съдия с ранг „съдия във ВКС и ВАС“ – решение на Съдийската колегия на ВСС по протокол № 33/01.08.2017 г.</p>

Дата, място и резултати от предходната атестация	15.05.2014 г., гр. София – решение на ВСС по протокол № 20/15.05.2014 г. – комплексна оценка „Много добра“.
--	---

Изготвил:

Т. Маринков, чов. ресурси/ сектор „ЧР“
03.05.2022 г.

.....
АЛЕКСЕЙ ГРИФОНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаният Владимир Григоров Вълков, кандидат за член на Висшия съдебен съвет от квотата на съдиите, с настоящата, на основание чл. 18 ал. 1 от Закона за съдебната власт

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. не съм народен представител, кмет или общински съветник;
2. не заемам длъжност в други държавни или общински органи;
3. не упражнявам търговска дейност и не съм съдружник, управител и не участвам в надзорни, управителни съвети или съвети на директорите, нито в контролни органи на търговски дружества, кооперации или юридически лица с нестопанска цел, които осъществяват стопанска дейност;
4. не получавам възнаграждение за извършване на дейност по договор или по служебно правоотношение с държавна или обществена организация, търговско дружество, кооперация, юридическо лице с нестопанска цел, физическо лице или едноличен търговец, с изключение на научна и преподавателска дейност или за упражняване на авторски права, както и за участие в международни проекти и проекти, финансирани от Европейския съюз;
5. не упражнявам свободна професия, нито друга платена професионална дейност;
6. не членувам в политически партии или коалиции, в организации с политически цели, да извършва политическа дейност, както и не членувам в организации нито извършвам дейности, които засягат независимостта на Висшия съдебен съвет;
7. не членувам в синдикални организации извън системата на съдебната власт;
8. не съм осъждан за извършено престъпление, независимо от реабилитацията, както и не съм освобождаван от наказателна отговорност за умишлено престъпление;
9. не съм съпруг, роднина по права линия, по сребрена линия до четвърта степен или по сватовство - до трета степен включително или във фактическо съпружеско съжителство с друг член на Висшия съдебен съвет, с административен ръководител на орган на съдебната власт, назначен от съответната колегия, на която съм член, нито с министъра на правосъдието;
10. не съм е дисциплинарно освободен от длъжност избран член на Висшия съдебен съвет;
11. не съм лице, спрямо което е установен конфликт на интереси с влязло в сила решение по-малко от една година преди избора.

Известна ми е наказателната отговорност, която нося за деклариране на неверни данни по чл. 313 от Наказателния кодекс.

03 май 2022 година

Декларатор:

ОБРАЗЕЦЪТ НА ДЕКЛАРАЦИЯ Е УТВЪРДЕН ОТ

МИНИСТЪРА НА ПРАВОСЪДИЕТО СЪС ЗАПОВЕД № ЛС-04-258/16.07.2020 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ

ЗА ИМОТНОТО СЪСТОЯНИЕ, ПРОИЗХОДА НА СРЕДСТВАТА ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА ИМУЩЕСТВОТО И ЗА НАЛИЧИЕТО НА ЧАСТЕН ИНТЕРЕС

На Владимир Григоров Вълков

/име, презиме, фамилия/

на длъжност: съдия

кандидат за член на Висшия съдебен съвет

ДЕКЛАРИРАМ

към 03.05.2022 г. – датата на участието ми в процедурата за избор за заемане на длъжност член на Висшия съдебен съвет следното имотно състояние, произхода на средствата за придобиване на същото за мен, съпруга/та ми или на лицето, с които се намирам във фактическо съжителство на съпружески начала, и на ненавършилите пълнолетие деца, и следните интереси:

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Владимир Григоров Вълков
--	--------------------------

I. Недвижимо имущество

1. Право на собственост и ограничени вещни права:

Нямам нищо за деклариране

Таблица № 1

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /кв.м./	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придо- биване	Собственик			Цена на придобиване /лева/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Апартамент с ПТ	София	София-град (Столична)	159	385	2012	Владимир Григоров Вълков		СИО	274144	покупко-продажба	кредит и дарение
	Апартамент с ПТ	София	София-град (Столична)	159	385	2012	Г Г В		СИО	274144	покупко-продажба	кредит и дарение
2	паркомясто	София	София-град (Столична)	29		2012	Владимир Григоров Вълков		СИО	13690	покупко-продажба	дарение
	паркомясто	София	София-град (Столична)	29		2012	Г Г В		СИО	13690	покупко-продажба	дарение
3	паркомясто	София	София-град (Столична)	29		2012	Владимир Григоров Вълков		СИО	13690	покупко-продажба	дарение
	паркомясто	София	София-град (Столична)	29		2012	Г Г В		СИО	13690	покупко-продажба	дарение
4	апартамент	София	София-град (Столична)	106		2019	Владимир Григоров Вълков		1/4		наследство	
5	апартамент	София	София-град (Столична)	38		2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
6	апартамент	София	София-град (Столична)	38		2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
7	поземлен имот	София	София-град (Столична)	2868		2019	Владимир Григоров Вълков		1/4		наследство	
8	Къща с двор	Долна баня	Долна баня	749	89	2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
9	Гараж	Долна баня	Долна баня	66		2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
10	пътна кухня	Долна баня	Долна баня	46		2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
11	парцел	Долна баня	Долна баня	722	89	2019	Владимир Григоров Вълков		1/6		наследство	
12	апартамент	Пчелин	Костенец	62		2019	Владимир Григоров Вълков		1/4		наследство	
13	апартамент	Пчелин	Костенец	62		2019	Владимир Григоров Вълков		1/4		наследство	

1 а. Земеделски земи и гори:

Нямам нищо за деклариране

X

Таблица № 1.1

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придо- биване	Собственик			Цена на придобиване /лева/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

1 б. Чуждо недвижимо имущество:

Нямам нищо за деклариране

X

Таблица № 1.2

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на сключване на договора	Ползвател			Цена по договор /лева/	Правно основание за ползване	Произход на средствата
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
###												

2. Прехвърляне на имоти през предходната година:

Нямам нищо за деклариране

X

Таблица № 2

Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ кв. м. /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Прехвърлител			Цена на сделката /лева/	Правно основание за отчуждаване на имота
						Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
###										

Декларатор:

/подпис/

4. Други превозни средства, които подлежат на регистрация по закон: Нямам нищо за деклариране. Таблица № 3.3

Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /лв./	Година на придобиване	Собственик			Правно основание за придобиване	Произход на средствата
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.									

5. Чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 10 000 лева: Нямам нищо за деклариране. Таблица № 3.4

Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена по договор /лв./	Година на сключване на договора	Ползвател			Правно основание за ползване	Произход на средствата
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.									

6. Прехвърляне на притежаваните моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства през предходната година: Нямам нищо за деклариране. Таблица № 3.5

Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на отчуждаването /лв./	Прехвърлител			Правно основание за отчуждаването
				Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	
1	2	3	4	5	6	7	8
1.							

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Владимир Григоров Вълков
--	--------------------------

III. Парични суми, в т.ч. влогове, банкови сметки и вземания на обща стойност над 10 000 лв., включително в чуждестранна валута

1. Парични средства - налични и по банкови влогове /депозити/ - общо над 10 000 лв.:

1.1. Налични парични средства: Нямам нищо за деклариране. Таблица № 4

Ном. по ред	Размер на средствата	Вид на валутата	Равно-стойност в лв.	Собственик		Произход на средствата
				Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	
1	2	3	4	5	6	7
1.						
2.						
3.						

1.2. Банкови влогове /депозити/: Нямам нищо за деклариране. Таблица № 5

Ном. по ред	Размер на средствата	Вид на валутата	Равно-стойност в лв.	Титуляр на влога		В страната	В чужбина	Произход на средствата
				Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	120	USD	223	Владимир Григоров Вълков		да		заплата
2.	2626	EUR	5136	Владимир Григоров Вълков		да		заплата
3.	2550	EUR	4988	Владимир Григоров Вълков		да		заплата
4.	4769	BGN		Владимир Григоров Вълков		да		заплата
5.	77	BGN		Владимир Григоров Вълков			да	заплата
6.	400	BGN	50	Владимир Григоров Вълков			да	заплата - сумата е в турски лири

2. Вземания над 10 000 лева:

Нямам нищо за деклариране.

X

Таблица № 6

Ном. по ред	Вид на вземането	Размер на вземането	Вид на валутата	Равностойност в лв.	Титуляр на вземането		Правно основание за вземането	От местни лица	От чуждестранни лица
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.									
2.									
3.									

3. Задължения над 10 000 лева:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 7

Ном. по ред	Вид на задължението	Размер на задължението	Вид на валутата	Равностойност в лв.	Титуляр на задължението		Правно основание за задължение	Към банки	Към физически и юридически лица
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	парично	173321	BGN		Владимир Григоров Вълков		редит	да	
2.	парично	42325	BGN		Владимир Григоров Вълков		кредит	да	
3.									

3. Дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 10

Ном. по ред	Вид на имуществото	Размер на дяловото участие	Наименование на дружеството	Седалище	Стойност на дяловото участие	Собственик или титуляр на правото		Правно основание за придобиването	Произход на средствата
						Име собствено, бащино, фамилно	ЕГН		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									

4. Прехвърляне на дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 11

Ном. по ред	Вид на имуществото	Размер на дяловото участие	Наименование на дружеството	Седалище	Цена на отчуждаването /лв./	Прехвърлител		Правно основание за отчуждаването
						Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.								
2.								
3.								
4.								

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Владимир Григоров Вълков
--	--------------------------

V. Доходи извън тези за заеманата длъжност, получени през предходната календарна година, когато са общо над 1000 лева и трудови доходи,
получени през предходната календарна година

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 12

Ном. по ред.	Видове доход от:	Размер на дохода	
		На декларатора /лв./	На съпруга/та, лицето при факт. съжителство на съпруг.начала /лв./
1	2	3	4
	I. Облагаем доход от:		
1.	Годишна данъчна основа от трудови доходи	84795	73498
2.	Годишна данъчна основа за доходи от трудови правоотношения, извън тези за заеманата длъжност		4050
3.	Годишна данъчна основа за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец		
4.	Годишна данъчна основа за доходи от друга стопанска дейност		1269
5.	Годишна данъчна основа за доходи от наем или друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество	1080	
6.	Годишна данъчна основа за доходи от прехвърляне на права или имущество		
7.	Годишна данъчна основа за доходи от други източници по чл. 35 от ЗДДФЛ		
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
	II. Други доходи, извън посочените в т. I.		
1.	Доходи от непреработена растителна и животинска продукция от регистрирани земеделски производители и потопнопроизводители.		
2.			
3.			
4.			
5.			
	III. Всичко:	85875	78816,99

VI.

1. Дадени обезпечения и направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг /съпруга/, лица при фактическо съжителство на съпружески начала или ненавършилите пълнолетие деца с тяхно съгласие: Нямам нищо за деклариране. X

Таблица № 13

Ном. по ред	Вид на обезпечението	Размер на обезпечението	Характер на обезпечението			
			От декларатора	В полза на декларатора	съпруг/а, лица т. съжителство съпружески начала вършили пълн	В полза на съпруг/а, лица при факт. съжителство на съпружески начала или ненавършили пълн. деца
1	2	3	4	5	6	7
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Владимир Григоров Вълков
--	--------------------------

2. Направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг /съпруга/, лица при фактическо съжителство на съпругески начала или ненавършилите пълнолетие деца с тяхно съгласие, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността:

Нямам нищо за деклариране.

X

Таблица № 14

Ном. по ред.	Вид на разхода	Размер на разхода	Вид на валутата	Равностойност в лева	Разходите са направени:			
					В полза на декларатора	За чия сметка е направен разхода	В полза на съпруга, лица при факт.съжит. на съпруг.начала или ненавършили пълн.деца	За чия сметка е направен разхода
1	2	3	4	5	6	7	8	9
2.1.	Обучение:							
1.								
2.								
3.								
2.2.	Пътуване извън страната:							
2.2.1.								
2.2.2.								
2.2.3.								
2.2.4.								
2.3.	Други плащания с единична цена над 1000 лева:							
2.3.1.								
2.3.2.								
2.3.3.								
2.4.	Разходи за обучение извън случаите по т.10 в т.ч. в полза на лицата по ал.4, чиято еднократна стойност надхвърля 1000 лева:							
2.4.1.								
2.4.2.								

Име на декларатора: /собствено, бащино, фамилно/	Владимир Григоров Вълков
---	--------------------------

Частие в търговски дружества, в органи на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации, както и извършване на дейност като едноличен звец към датата на избирането или назначаването и 12 месеца преди датата на избирането или назначаването

ъм датата на избирането или назначаването на длъжност:

Имам участие в следните търговски дружества: Нямам нищо за деклариране Таблица № 15

м по ред	Дружество	Размер на дяловото участие

Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 16

м по ред	Дружество	Участие

Развивам дейност като едноличен търговец:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 17

м по ред	Наименование на ЕТ	Предмет на дейност

ванадесет месеца преди датата на избирането или назначаването ми на длъжност:

Имам участие в следните търговски дружества:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 18

по ред	Дружество	Размер на дяловото участие

Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 19

м по ред	Дружество	Участие

Развивам дейност като едноличен търговец:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 20

м по ред	Наименование на ЕТ	Предмет на дейност

Договори с лица, които извършват дейност в области, свързани с вземаните от лицето, заемащо висша публична длъжност, решения в кръга на неговите правомощия или задължения по служба:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 21

м по ред	Трите имена на лицето, с което е сключен договора	Предмет на договора
	Обединена българска банка	договори за кредит

Данни за свързани лица, към дейността на които лицето, заемащо висша публична длъжност, има частен интерес:

Нямам нищо за деклариране Таблица № 22

м по ред	Трите имена на лицето	Област на дейност на свързаните лица
		Съдия

Дата: 03.05.2022 г.

Декларатор:

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ "СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"

ДИПЛОМА

ЗА ВИСШЕ ОБРАЗОВАНИЕ

Серия А-05 СУ
Владимир Григоров Димитров

роден(а) в _____ в
Област _____ Държава България
ЕГН _____ встъпва през 1996 г.

и завършил(а) през 1997 г. следния курс на
Юридически факултет
по специалността Право

със среден успех от написаните предмети на обучение
успех от държавния изпит 4.50
продължителност на обучението по учебен план _____

С решение на Държавната научна комисия процес
код № 002 / 04 е признат за придобива
квалификацията Юрист

Декан: _____ Ректор: _____
г. / София _____ 19.05. 1995 г.

Успех от годишните изпити

Теория на държавата и правото	мн. добър
Правна информация	добър
Руски език	хх
Западен език немски	зачита се
История на българската държава и право	добър
Римско право	добър
Политически и правни учения	хх
Физкултура	зачита се
Конституционно право на РБ	мн. добър
Гражданско право	мн. добър
Международно публично право	добър
Административно право и процес	мн. добър
Сравнително конституционно право	мн. добър
Международни отношения	хх
Вещно право	мн. добър
Облигационно право	добър
Защита от природни бедствия и критични ситуации	хх
Наказателно право	добър

Финансово право	среден
Управление на народното стопанство	хх
Изобретателско право	мн. добър
Семейно и наследствено право	добър
Наказателен процес	добър
Кримнология	хх
Граждански процес	отличен
Международно частно право	добър
Трудово право	добър
Криминалистика	мн. добър
Търговско право	добър
Философия	отличен
Обща икономическа теория	добър
Правни проблеми по опазване на природата и околната среда	хх
Обществено осигуряване	отличен
Френски език	зачита се

ОБЩ УСПЕХ: МН. ДОБЪР 4,54

ФАКУЛТАТИВНИ ДИСЦИПЛИНИ:

Международни организации
 Международно морско право
 Социология на правото
 Латински език

ДЪРЖАВЕН ИЗПИТ

месец април 19 95 г.

протокол № . 002

Гражданско право и процес добър 4,00

Наказателно право и процес отличен 6,00

ОБЩ УСПЕХ: МН. ДОБЪР 5,00

Квалификация: ЮРИСТ

Ректор:

Декан на факултета:

Република България
СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ
„СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Приложение към диплома №

СВИДЕТЕЛСТВО

за

УСПЕХА НА ГОДИШНИТЕ ИЗПИТИ

ВЛАДИМИР ГРИГОРОВ

ВЪЛКОВ

роден на

в гр. (с.)

област

държава Република България

ЕГН

фак. №

Записан уч. 19 90 /1991

Завършил уч. 19 93 /1994

ЮРИДИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

През време на следването си е изучавал
и положил изпити по следни
предмети на специалността право

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Удостоверение
за правоспособност

№
на **ВЛАДИМИР ГРИГОРОВ ВЪЛКОВ**
роден(а) на г. в гр. (с)
..... ЕГН
издържал(а) държавния практико-теоретичен
изпит по чл. 165, ал. 2 от Закона за съдебната
власт, съгласно протокол от **05.07.1996** г
на комисията за провеждането на изпита.

София, **08.07.1996** г.

МИНИСТЪР

